

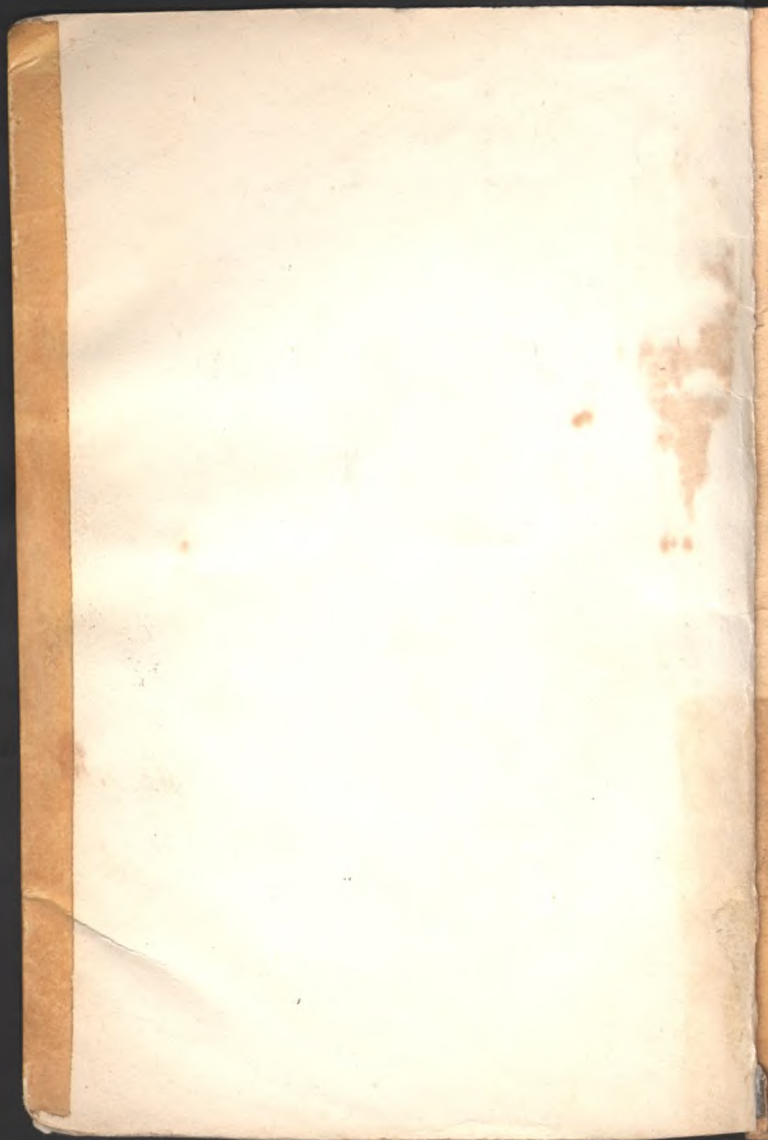
TARKA REGÉNYTÁR

A HAJÓRONCS KISÉRTETE

N
.....
12.202 OSZK
.....
N. 46..

IRTA
G. FORSTER

10
FILLER

TARKA REGÉNYTÁR

A hajóroncs kisértete

Írta:
G. Forster

1301

BUDAPEST, 1938 NOVEMBER 17.

IV. évfolyam

46. szám.

Vegye meg minden csüörtökön

a

Tarka Regénytár

izgalmas, színes, érdekfeszítő kötetek.

10 fillérért 100 oldalon

a világ minden tájának népeit, szokásait, földjét megismerheti riportszerűen éles, eleven írások tükrében

Mint a film gyorsan pergő képei,

olyan hűen, világosan és izgalmas feszültséggel ismer meg azokat a messze tájakat, ahová talán sohasem juthat el, ha hűséges barátja lesz a Tarka Regénytár

változatos köteteknek.

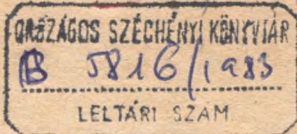
**Kitűnő írók kitűnő alkotásai
olcsó pénzért,**

ez a

Tarka Regénytár

**Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-
körút 5. Telefon: 1444-00.**

M 12.202/IV. 46

ELSŐ FEJEZET.

Roncsárverés Daresszalamban.

A móló fülledt és halszagú kőkockáira már rézsutosan sültött a nap s a tengeren hazatérő halászesónakok vitorlái sötétlettek, amikor Anthony Riggerst felriasztotta álmából a gözdarú süvöltő, rekedt hangja. Lustán és álmosan tápászkodott; megropogtatta izmait az esti fényben, azután cigaretta után kutatott zsebében. Rágyújtott s teleltűdővel fújta a füstöt a közelben bámészkodó arabok felé.

A gözdaru hangja szempillantás alatt megváltoztatta a kikötő képét; a rakpartokhoz tapadó ócska teknők megszüntették a rakodást, a hosszú és alacsony raktárpületek félmeztelen embertömegeket dobtak ki magukból s messze, az első házsor vakolatlan matrózlebujaiban, mintha páncsszóra történt volna, felcsendült a zene.

Fúllasztó meleg volt; a móló kőkockái szinte

sugározták a hőséget s a tenger felől érkező lassú szél is forró volt, mint a fön, amely az egyenlítő fölött lebeg, de enyhülést nem ad.

Anthony Riggers mélyet szívott cigarettájából és dudolni kezdte a közismert dalt.

*It is a long way to Tipperary
It is a long way to go...*

Mintha csak a dal szövege indította volna el a lábát, bandukolni kezdte a raktárépületek során arra, amerre a belső móló mellett a jobb-fajta hajók horgonyoztak. Ha ugyan jobb-fajta hajóról egyáltalán lehet beszélni Darasszalam kikötőjével kapcsolatban.

Halszag és a rakodásra szánt gyapot nyers és keserű illata kísérté útját; fűlmeztelen suchéik kullogtak el mellette s félig lehunytt szemhéjuk alól gyűlölködő, alattomos pillanások érték. Valahol, egy távoli minaret tornyán üvöltő kezdet a műezzin; rizspálinkától rekedt hangján alig lehetett megérteni az el Moghrab szurájának szövegét.

Anthony Riggers, bár Dél-Walesben az anglikán egyház szertartásai szerint keresztelték meg annakidején, önkénytelenül is félhangon ismételte a mohamedán imádság szövegét.

— A legirgalmasabb Allah nevében. Dicsőség és hála a világegyetem urának, az ingalom forrásának, aki az ítélet napján uralkodik...

Ebben a pillanatban haladt el mellette két suhéli; egyikük meghallotta az idegen magánbeszélgetését s csikorgó fogakkal szólott át társa felé.

— Allah jenahri el kelb, el nusrani... Allah pusztítsa el ezt a keresztény kutyát...

A mondat befejezésére már nem maradt ideje. Riggers ökle kivágódott csak úgy megállás nélkül, kapásból... s a suhél felbukfencezett. Az angol még hallotta, amint a másik benszüllött ijedt és csodálkozó részvétellel költögeti társát, azután elnyelte a sikátorok sorát.

Két napja lődörgött Daresszalamban, ideje volt, hogy munka után nézzen. Befordult a révkapitányság udvarán.

Az alacsony, U-alakú épület udvarán ember ember hátán nyüzsgött; hizott portugálok, hangoz franciák és hanyagruházatú angolok ácsorogtak a benszüllöttek színes és vad csoportjai közepe. Valamennyien a nyakukat nyújtogatták az emelvény felé, amelyen két kikötői tisztviselő fásult és unalmas arccal ordította rekedtre magát a szent kötelesség nevében.

— Ötszáz font, gentlemen... ötszáz font először... ötezer tonna durrah-liszt csak ötszáz font... senki többet, gentlemen...?

Riggers vigyorgott. Senki sem ugrott be a csábító ajánlatnak; az ötezer tonna durrah-liszt

ugyanis valahol a tenger mélyén pihent tíz, húsz esetleg harminc öl mélységben.

Hiszen ő maga is ezért jött Daresszalam kikötőjébe, amelyet különös fekvése miatt az arabok Halott Hajók Révjének hívnak. A mocambikvi tengerszoros északi tölcésére valószínű temetője teherhajóknak; szeszélyes, zátonyos víz, amely sűrűn száguldanak végig a tropikus viharok ilyenkor ritkán esik hajótörés nélkül.

A roncsok a tenger mélyén maradnak s a biztosítótársaságok évenként nyilvános árverésen adják el a kiemelés jogát Daresszalamban. A hajómadrangú afrikai kikötő tehát a szerencsevadászok és bűvárok Mekkája; csak az a baj, hogy teherhajók rakományában ritkán akad arany, vagy más értékes holmi. Inkább csak szantálfa, zink, réz, ólom, leggyakrabban pedig ipari félgyártmányok és gépek kerülnek kalapács alá. A nagy kotróvállalatok és kincskeresők részvénytársaságok ezért nem látogatják Daresszalamot; viszont az igazi bűvár, mint amilyen Anthony is volt, efféle munkákért lelkesedik. Néhány hét állandó életveszedelemben, utána hosszú pihenés; mi kevesebb olyan embernek, aki az élettől nem vár semmit a mindennapi whiskyjén és a kiadós verekedéseken kívül?...

Az udvar hirtelen elcsendesedett.

Minden szem az emelvény felé fordult s Rik

zett, azonban nem hagyta magát. Magasra emelt
ököllel felordított.

— Ezerháromszáz font...

— Ezernégyszáz...

— Ezer és öt...

— Hat...

Riggers oldalbalökte a mellette álló franciát.

— Ohé monsieur... nem tudja, ki ez a két
ember?...

Olajbarna arc nézett rá csodálkozva.

— Tán ma érkezett, hogy nem ismeri Aur-
cost, a portugált és az öreg Tinnest?... Régi el-
lenfelek, de mindenki tudja, hogy előbb-utóbb a
portugál lesz a győztes.

— A licitálásban?...

— Ördögöt... a roncsemelésben. Tinnest
kezdte, Aurcos alig négy éve jött ide. De máris
gazdag s azt csinál, amit akar...

Mondani akart még valamit, szavait azonban
elnyomta a kerekedő fülsértő zaj. A tömeg össze-
vissza kiabált s a kikiáltó éppen összeszedte az
iratait. A francia dühösen recseny a kérdezőskö-
dőre.

— Vigye el az ördög, maga semmirekélő...
most azután nem tudjuk, hogy mennyiért kelt el
a roncs...

Nem volt nehéz kitalálni, hogy a versenyben
az angol maradt a győztes. Az emberek köréje

tolongtak, a kezét rázták s csaknem leszedték róla a ruhát. Hiába, a vér gyorsabban kering az egyenlítő alatt még a hidegvérű angolok ereiben is.

Anthony Riggers keresztültörtetett a tömegen s szerencsésen elcsípte a távozó Tinnest.

— Ohé, mister... nem volna egy kis ideje a számomra?

Az angol éppen utolsó kísérőt rázta le és pára gyújtott.

— Aurcos küldött?... — kérdezte láthatóan ellenkezve.

Riggers megrázta a fejét.

— Magamtól jöttem. Munkát akarok.

— A hajómnak teljes a személyzete. Különben sem kezdek idegen fickókkal.

Riggers előrántotta tengerészkönyvét s az öreg orra alá tolta:

— Akkor sem, ha innen jöttem?

Tinnes futó pillantást vetett a könyvbe s szemek keskeny csíkká húzódtak össze. Vizsgálódó tekintettel végigmérte a fiút:

— Gyere utánam — mondta kurtán.

Betér a legelső matrózkocsmá ajtaján s tele pohár rumot tölt Riggers elé:

— Szóval: tudod, hogy milyen a bűvársisak... — kezdte óvatosan.

— Egy kicsit... — vigyorgott Riggers. —

Soerabayában a kikötői kiemelőkülönítményben dolgoztam, később pedig a Great Barrier tengeri mentőosztagánál.

— Láttam a könyvedben a peccségeket. Ha a mentőknél kibírtad három esztendőig, jó bűvár lehetsz. Miért dobtak ki a testületből?

— Nem dobtak ki. Önállósíto 'am magam.

— Annál rosszabb. Tönkrementél?

— Beleszerettem valakibe s nem bírtam többet Ausztráliát.

— Fm... megkéselték?

— Nem engedem, a leányt... Belehalt. En inn kezdtem s amit az ital meghagyott, azt elvitte kártya.

— Poker...?

— A Barrier környékén inkább seubb-öt játszanak. Az még rosszabb.

— Ismerem. Mit kérsz?

— Amit fizet. Utolsó pénzemen jöttem idáig.

A hajós felállt:

— All right... Foglalót nem adok, mert megzavarnék az azöknél vele. Ebben a kocsmában azonban ehetsz szabad lehe is rúghatsz tetszésed szerint. Hajnalra azonban legy a Ciklon fedélzetén.

— Inkább most megyek. Szerettem megismerni a társaságomat. Ezt a kocsmát később is meglátom.

Tarkójára tolta a gyűrött tengerészsapkáját s megindult a kikötő felé.

MASODIK FEJEZET.

Alku a Fekete Sirályban.

Aurcos leballagott a döngő falépcsőn. Torkát marta a füst s a félhomályos helyiségben alig láttott. Gin és savanyú ale szaga töltötte meg a helyiséget, amelynek minden zuga mozgott, mint a heringgel teli háló. A leván ei Gilkys kocsmája hajnaltól éjfélig zsúfolva volt, bár közönségére aligha lehetett volna ráfogni, hogy vegyes. A Fekete Sirályba csak a legkeményebb öklű, elszánt matrózok jártak, olyanok, akiket másutt nem tűrtek meg. Ez pedig nagy szó Daresszalamban.

A hosszú, keskeny terem elején már szólt a zene az emelvényen; hangjaira suohéi, néger és arab leányok keringtek a mocskos padlón, amelyet a legelszántabb nagyizolás sem nevezhetett volna parkettnek.

Az asztalok mellett sötét arcok, alattomos szemek villogtak egymásra. Néhol kártya járt, másutt kocka perdült s kivétel nélkül mindenütt gyorsan ürültek a whiskys üvegek.

Aurcost nem zavarták sem a sötét tekintetek, sem a fülsértő láрма; volt alkalma megszokni mind a kettőt. Egyetlen szempillantással megtalálta azt, akit keresett.

Megállt a piszkos asztal mellett.

— Nem vagy kíváncsi, Jim?...

A megszólított vállat vont.

— Minek?... Úgysem marad meg benned a szó...

— Carramba... de komisz kedvedben vagy. A Star of East Tinnese...

Jim Harper keze ökölbeszorult.

— Szóval becsaptál. Nem kellek neked...

Előrehajolt s ökle az asztalra súlyosodott. Aurcos riadtan hajolt félre.

— Megőrültél...? Eszem ágában sincs lemondani a rakományról.

A matróz felhajtott egy pohár rumot.

— Ne bolondíts meg, mert goromba leszek. Az előbb azt mondtad, hogy Tinnese vette meg a rumot...

Aurcos legyintett:

— Hallgass rám. Te eddig Tinnese első bűvára voltál s kaptál öt font fizetést, meg a kiemelt holmi félszázalékát. Így van?

— Yes... Te pedig pontosan a dupláját ígérted...

— Azzal a feltétellel, hogy sikerül megvennem

a Star of East roncsát. Azt hittuk, a kutyanak sem kell s Tinnes háromezer fontot adott ére...

— Háromezer fontot?... Hiszen az egész rakomány alig ér többet...

— A rakomány nem, de az arany igen. Úgy látszik, Tinnes arra számít. Ki akar szorítani innen mindenáron.

— Ha ilyen gyáva kutya vagy, sikerül is neki.

— Várj csak... a Star of East rakománya az arannyal együtt mégis csak az enyém lesz. Megveszem — tőled...

— Tőlem?...

— Adok érte ezer fontot. Százat készpénzben előre.

— Patkány legyek egy kotróhajón, ha értem!

— Kissé lassan jár az eszed, de nem baj, majd megmagyarázom. A Ciklon, Tinnes hajója, leg hamarabb holnap apállyal indulhat s miután óránként nyolc csomóval halad, beletelik két nap, amíg eléri a roncs helyét. Az én hajóm jóval gyorsabb: másfél nap alatt megtehetjük ugyanazt az utat.

— Hát aztán...? Csak nem akarod egy nap alatt kifosztani a roncsot...?

Aurcas vigyorgott.

— Nem szoktam lehetetlent kívánni az emberimtől. Olyan tervem van, hogy annak a segítségével akár hetekre is megakaszthatjuk a munkát

a roncsos. Nem kell más hozzá, csak egy ócska
búvárkészülék.

Jim Harper a tetőzetre bámult.

— A száz fontot előre ideadod...?

— Most rögtön, ha akarod. De nem vagy ki-
váncsi a tervre?

— Add ide a pénzt, azután csinálhatsz, amit
akarsz.

Aurcos ajka szélére sátáni mosoly tűlt ki. Nagy
halom bankjegyet dobott az asztalra.

— Kár. Azt hittem, érdekel, hogyan lehet egy
jó ötlettel tízezer fontot keresni.

A matróz felállt. Széles röhögéssel gyűrte
szembe a pénzt.

— Engem csak három dolog érdekel a világon:
a pénz, a rum, meg az asszony. Mikor indulunk...?

— Az apály legelső hullámaival, ha lehet, még
a Ciklon előtt. Jó lesz, ha idejében lecsempészed a
holmidat a hajóról.

— All right. Ha nem jelentkeznék, valamelyik
kocsmában megtaláltok.

Sapkájához emelte kezét s lomha, imbolygó
tengerészjárásával elbaktatott.

*

A világ legolcsóbb szállodája a daresszalami
kikötő mólója. A régi kövek közül egyre többet
mos ki az erős dagály s azok, akik ismerik az ár-
apály idejét, nagyszerű hálóhelyet találnak a ke-

letkező lyukakban. A hajnali s az esti apály idején ráadásul kövér kagylókat is lehet találni a fővenyben s aki nem túlságosan finnyás, kedvére jóllakhat velük. Legfeljebb az a baj, hogy az aratózi-kút csapjából nem rum folyik s így a mólóhotel lakói vízzel kénytelenek oltani szomjúságukat, ami tudvalevőleg nem kellemes dolog a vérbeli matróznép számára.

Anthony Riggers előkotorta gyér holmiját a mólólyukból s hóna alatt szorongatva a sovány batyut, megindult a kikötőben, hogy felfedezze jövődni munkahelyét; a Ciklont. Elhatározta, hogy lehetőleg rövidre fogja látogatását: szomjas volt s főleg embertelen éhséget érzett.

A lapostetejű és mélyjáratú teherhajók mólója mellett régi, de szemmel láthatóan erős, építésű schooner oldalán pillantotta meg a keresett betűket. A hajó bevont víztörésszel pihent, a védőburkolatokat azonban már leszedték s a tömzsi kéményéből is füst szivárgott elő. Tinnes tehát min percben indulhatott.

Riggers megállt a parton és nekieresztette a hangját.

— Ohéééé, Ciklon... ahoooyy...!

A kiáltásra azonnal elindult a hajó teste mellett himbálódzó csónak; két öles matróz evezett benne, annak jeléül, hogy a parancsnok már a behajózásról is gondoskodott.

Riggers szó nélkül ugrott a himbálódzó járműbe, de nem mulasztotta el, hogy barátsága jeléül egy-egy cigarettát ne dobjon az evezősök felé. Régi tengerészszokás ez, amely ellen nem tanácsos csodálkedni.

A fedélzeten barátságtalan, öreg tengeri fókafogadta.

— Mit keresel itt...?

— A gazda küldött. Új buvár vagyok.

— Hm... Honnan szabadultál...?

— Nem látod...? A prens-abbeyi tengerészakadémiáról...

— Látom, van kitüntetésed is...

— Azért kaptam, mert belefojtottam a tengerbe néhány hozzád hasonló öreg rozsmárt.

A szájtató matrózok sorában csendes vigyorgás kelt. Az öreg ember kedvetlenül morgott. Ennyiből világosan kiderült, hogy a jövevény tudja a roncsvadász hajókon a buvár közvetlenül a kapitány és a tisztek után következik, tehát feltétlenül nagyobb úr, mint a vitorlamester. Kedvetlen morgással intett.

— Bruns vagyok, a vitorlamester. Valamelyik fickó elvezet a legénységi kabinba.

Riggers vigyorgott.

— Yes... majd ha fázni fogok, üzenek érte, hogy betakarhass.

— Vigyen el az ördög és takarodj...

A vitorlamesterek legfőbb bosszúságára ugyan-
is a matróznép világszerte takaró-felügyelőnek
nevezi őket.

Egyik matróz szó nélkül megindult előtte.
Átballagtak a parancsnoki híd alatt, megkerültek
néhány ládát, azután óvatosan lelépkedtek a kes-
keny lépcsőn, amely a hajó belsejébe vezetett.
Anthony csak szokásból túrta meg maga mellett a
matrózt; a schoonerek beosztása a világon minde-
nütt teljesen egyforma, kívülről tudta hát, hogy a
legénységi közös hálóterem közvetlenül a raktárak
mellett van a hajó baloldalán.

Minden fölösleges udvariasság mellőzésével
berugta az ajtót.

— Evening, gentlemen... az új buvár vagyok
s akit érdekel, annak előre kijelenthetem: átkozot-
tul gyorsan jár az öklöm, mert kevés türelem
szorult belém.

A függőágyak mellett néhány félmeztelen alak
nyújtózkodott. Az idegen hangra közömbösen te-
kintettek fel. Csak a sarokban álló, ölestermetű
fickó kezéből esett ki nagy csörömpöléssel a csajka.

— Riggers....!

— Harper....!

A félmeztelen ember előrelépett. Arca eltor-
zult, szemében különös láng lobbant. Hangja fenye-
getően halk volt.

— Hát utánam jöttél...?

Riggers ajka gúnyosan félrehúzódott.

— Utánad...? Sokra értékeled önmagadat. Nem szoktam patkányokat üldözni. Miután azonban találkoztunk, elküldlek oda, ahova való vagy.

Jim Harper foga megcsikordult.

— De nem elevenen... — sziszegte alig érthető hangon s mielőtt bárki közbeléphetett volna, előreugrott.

Kezében görbe matrózkés éle villant s olyan villámgyors lendülettel támadott, hogy Riggers csak késve ugorhatott el előle. A kés végighasította zubbonyát s véres csíkot tépett a bőrén.

A bűvár keze a következő pillanatban előre lendült és csattanva vágódott Harper homlokához. Harper megtántorodott s kezéből kiesett a kés, de azért korántsem adta fel a küzdelmet. Hatalmas testét megszegyenítő fürgeséggel vetette magát ellenfelére úgy, hogy mind a ketten a földre buktak.

A többiek néma, mozdulatlan félkörbe tömörültek körülöttük; senkinek sem jutott eszébe, hogy beleavatkozzon a verekezésbe. Ha két embernek valami régi elszámolnivalója akad, legokosabb, ha nyugodtan elintézik, mielőtt a hajó a nyílt vízre ér. Egyrészt ugyanis nem lesz a dologból zendülés, másrészt pedig a kórház is közelebb van.

Riggers gyakorlott verekedőnek bizonyult. Harper erőbeli fölényét azonban alig tudta semlegesíteni. Az első percekben néhány olyan ütést ka-

pott, hogy más ember régen elájult volna; a bűvár azonban még egyre küzdött s azon mesterkedett, hogy elkapja Harper csuklóját.

A matróz tajtékozott a dühtől; lépésről-lépésre dolgozta előre magát a tengerészkes felé s nem volt kétséges, hogy abban a pillanatban, amikor ismét fegyver lesz a kezében, Riggers befejezi földi pályafutását. Riggers pedig szemlátomást lankadt s éppen akkor, amikor Harper keze kinyúlt a kés után, bágyadtan leeresztette a karjait.

Jim Harper felkapta és magasraemelte a kést... s akkor olyasmi történt, amire a Ciklon matrózai álmukban sem gondoltak volna.

A végképpen kimerültnek látszó Riggers hirtelen új erőre kapott; villámgyors mozdulattal ragadta meg Harper csuklóját s hatalmas rántással hátracsavarta. Védhetetlen dsiu-dsieu mozdulat volt, amit csak Japán partjainak tengerészkes-máiban lehet megtanulni.

Jim Harper felordított a fájdalomtól s védekezően emelte fel balkezét. Riggers ökle abban a szempillantásban a homlokához csapódott, majd az állán ült, hogy tisztán meghallatszott a csontok kemény recsegése. A matróz felhördült és ájultan hanyatlott hátra.

Anthony feltápáskodott. Lihegve nézte az eszméletlen testet, majd a Ciklon matrózaira emelte véres szemeit.

— Lehet, hogy kitörtem a kezét és összezúztam az állkapcsát is, — mondta csendesen, — Lathattatok, volt alkalma védekezni. Ennek ellenére sem akarok megszökni. Ha értesíteni akarjátok a rendőrséget, rajta, megvárom... de nem hiszem, hogy Harper hálás lesz érte.

A matrózok a vállukat vonogatták. Csak hosszú hallgatás után szólalt meg az egyik:

— Mifelénk nem szokás a partőrséghez szaladgálni. Ha Harper sértve érzi magát, lesz még alkalma leszámolni veled.

Anthony Riggers felemelte csomagját és az ajtó felé fordult.

— Hallgassatok rám, fiúk... — mondta csendesen. — Öt év előtt akadtam össze Harperrel. Szerettem egy leányt, akit ő is szeretett. A leány neki küldött útilaput s Harper — ahelyett, hogy engem igyekezett volna a másvilágra küldeni — a leányt ölte meg. Megugrott előlem, még bosszút állni sem tudtam rajta. Innál kezdtem s elittam mindent, amit nehéz munkával esztendőök alatt gyűjtöttem. Mondom, öt éve ennek, a régi seb már begyógyult. Semmi kedvem, hogy a múlt miatt most még gyilkosságba is keveredjek; ha pedig itt maradok, előbb-utóbb az lenne belőle. Megérti-e?

Zavart hümmögés volt a válasz. Végre egyik matróz megmozdult. Belerugott az eszméletlen Harperbe.

— Sohasem szeretttük ezt a fickót — morgta, — pedig nem tudtuk, hogy közönséges orgyilkos. Maradj itt, ha akarsz; Harper dolgát majd elintézi a tenger. Én magamra vállalom.

Riggers a kilincsre tette a kezét.

— Kár lenne bepiszkítani vele a kezedet. Good night, boys. Van még néhány cigarettám, azt szívesen odaadom annak, aki partravisz.

Tíz pár láb lódult utána s a némán összezárt ajkak bizonyították, hogy Riggers csatát nyert a Ciklon fedélzetén, mielőtt a munkát megkezdte volna.

HARMADIK FEJEZET.

A Ciklon elindul.

Megállt a sötétedő mólón, kőhajításnyira a hajó testétől. A kikötőt most vette birtokába az éjszaka; az árbocokon színes jelzőlámpák tüze gyulladt, a raktárak környéke elnéptelenedett s a város felől az El Asia, az esti ima foszlányait hozta a könnyű szellő.

Riggers igyekezett nyugalmat erőltetni magára, pedig a váratlan találkozás ugyancsak felkavarta lelkét. Legszívesebben visszament volna a hajóra, hogy nyakonfogja Harpert s meg se álljon vele a rendőrségig; csakhogy ez súlyos vétség lett volna a matrónép iratlan törvényeivel szemben. Ahhoz pedig, hogy önmaga álljon véres bosszút, öt esztendő után semmi kedvet sem érzett; az angol gyarmati hatóságok közönséges gyilkosságnak tekintik az önbíráskodást, már pedig az egyenlítő közelében minden két esztendőnél hosszabb börtönbüntetés halálos ítéletnek számít. Az egészségtelen, régi és elhanyagolt börtönök levegője felőrli a leg-azivósabb szervezetet is.

Lassú léptekkel megindult a legközelebbi kocsmá felé. Enni akart s főleg inni; mintha a mult elevenedett volna fel benne, zaklatott idegek kívánták a mámort.

Leballagott a Fekete Sirály lépcsőin s keskeny aranyláncot lökött az asztalához lépő Gilkys elé.

— Mit adsz ezért?... Inni akarok!...

A levantei szeme megcsillant.

— Legalább öt fontot ér. Hol loptad?...

Riggers keze ökölbeszorult.

— Nem loptam, Kaptam valakitől, akit szeretnék végérvényesen elfelejteni. Jól jegyezd meg ezt s ne vigyorogj, mert átkozottul könnyen jár az öklöm.

— All right, semmi közöm hozzá, honnan szerezted. Két fontot adok érte — italban.

— Kezdd meg egy üveg rummal, de gyorsan!

Mohón ivott. Szeme kutatva járt körül a társaságon, amely megszállva tartotta az asztalokat. A nene fülsértő hangon rikoitozott s a sötétbőrű nők már kíváncsian tekintettek feléje.

Undorodva fordította el róluk a szeméit.

Hirtelen egy kéz nehezedett a vállára. Riadtan fordult meg. Tinnes állott előtte.

A hajógazda arca komor volt, amikor biztatás nélkül leült. Erélyes mozdulattal félretolta a rumos-üveget.

— Azt hittem rólad, becsületes fickó vagy — kezdte. — Miért szöktél meg...?

Riggers vállat vont.

— Rájöttem, hogy jobbat tesz az egészségemnek a parti levegő. Ennyi az egész.

— Hazudsz. Tudom, hogy összeverekedtél a hajón Harperrel. Leütöttd, pedig a legjobb emberem volt.

— Szép bűvárok élhetnek Daresszalamban, ha Harper a legjobb közöttük — vigyorgott Riggers.

Tinnes hűvösen nézett rá.

— Lehet, hogy ti ketten ellenségek vagytok, de azért Harper jó bűvár. Csakhogy, miután magához ért, összeszedte a batyuját és eltűnt. Neked mi a szándékod...?

— Láthatja. Egyelőre: iszom.

— All right. Megvárom, amíg készen leszel ezzel az üveggel, azután indulsz a hajóra.

Riggers arca megkeményedett.

— Nekem nem parancsol senki...

— Tévedsz. Jogom van parancsolni, mert kezettől, hogy elszegődsz hozzám. De még így sem sokat törődnék veled, ha nem tudnám, hogy jobb helyed lesz a Ciklonon, mint itt.

— Pshaw...

— Jim Harper megszökött, tehát alkalmasint a szárazföldön marad. Ha pedig ti ketten még egyszer találkozotok, egyiket a föld alá teszik. Érted...?

— A kettőnk dolga.

Tinnes felállt.

— Szóval nem lehet veled okosan beszélni. Így is jó. Nekem háromezer fontom fekszik a Star of Eastben. Ha nem sikerül kiemelnem a rakományt, koldusként kezdhetek mindent előlről. Te leütötted a legjobb bűváromat s magad is szószegőnek bizonyulsz. Ezt is ki fogom bírni...

Elfordult, Riggers hangja azonban megállította.

— Várjon, Sir. Azt hittem, könnyebben nélkülözni tud.

Egyetlen mozdulattal lesöpörte az asztalról a fumosüveget és az ajtó felé indult.

— Nem kell fáradnia a kíséréssel. Egyenesen a hajóra megyek. Good night...

— Good night... — vigyorgott Tinnes — tudtam, hogy rendes fickó vagy, csak tudni kell beszélni a fejeddel.

Riggers már nem hallotta az utolsó szavakat. El volt készülve arra, hogy a Ciklon fedélzetén mégis csak találkozni fog Harperrel, de most nem törődött vele. Dél óta nem evett s az éhgyomorral fogyasztott rum megszédítette. Könnyűnek és problémátlanlannak látta az életet, amint kissé imbolygó lépésekkel a móló felé baktatott.

Meleg egyenlítői éjszaka borult a kikötőre. A csillagok, mint ökölnyi mécssek, ragyogtak a sötét-

kék égboltozaton, a hold azonban még valahol a lát-
határ alatt bujkált. Távolról hallatszott az apály
hullámjátéka s a mólóhoz simuló hajók feneké néha
recsegve surolta a fenék fövenyét. Árbocok és
kémények fogták el a kilátást a tenger felé, jobb-
oldalt pedig a város lapostetejű házaí világítottak.

Riggers a hepehupás macskaféjköveken botor-
kálva kereste a Ciklont, amikor valamivel távolabb
izgatott szóváltás hangfoszlányaira lett figyelme-
se. Női hang szólalt meg indulatosan.

— Menjen az utamból... ertse meg, nem érde-
kel, amit mondani akar.

— Ne siessen, Miss... üzleti ajánlatot akarok
tenni a Star of East kincselvel kapcsolatban...

Riggers gyufát és cigarettát tartott a kezében,
hogy rágyújtson; a hajóroncs nevének említésére
azonban megállt a keze a levegőben. Hátha Tinnest
is érdekli a véletlenül meghallott éjszakai beszél-
getés...?

A leány hangja elutasítóan csattant.

— Még egyszer mondom, menjen innen. Nem
érti...? Eresszen...

Szavai érthetetlen nyögésbe veszték, mintha
valaki betapasztotta volna a száját.

Riggers kezéből nagy ívben repült el a ciga-
retta. Mintha mámora pillanat alatt elszállt volna,
száguldani kezdett a göröngyös úton.

Nem messze, a raktárházak sötét szögletében

Birkózó alakokat pillantott meg. Nem volt biztos a dologban, de úgy tűnt fel előtte, mintha nem is ketten, hanem hárman lettek volna. Közeledő lábdobogására a férfi elengedte a fehérruhás leányt. Szembefordult az érkezővel; Riggers azonnal megismerte: Aurcos volt, a portugál.

Pillanatra sem mérsékelte lendületét; úgy ugrott neki a férfinak, mint az elpattant kő s abban a pillanatban, amikor mellé ért, ökle már el is csattant Aurcos állán. A portugál felnyögött s mint az eldöntött zsák, hangtalanul végigvágódott a földön.

Riggers a futástól lihegve fordult a leányhoz, aki a meglepetéstől mozdulni sem tudott.

— Ettől a fickótól nincs mit tartania többet; nyugodtan hazamehet, ha akar. Elkísérném, de sajnos, sietnem kell. Megígértem valakinek, hogy hajóra szálllok.

A leány óvatosan kikerülte az eszméletlen testet. Izgalomtól vibráló hangon felelt, miközben lassú lépésekkel megindult a mólón felfelé.

— Megnyugtató tudat számomra, hogy elutazik. Ez az ember hónapok óta üldöz s tudom, hogy nagyon bosszúálló. Könnyen kellemetlensége támadhatott volna.

— Kettőn áll a vásár... — vigyorgott Riggers s hátranézett, mert úgy tűnt fel neki, hogy settenkedő lépések követik őket.

Ebben a pillanatban azonban a leány megállott és keztenyujtott.

— Nos, god bye... csónak vár rám a közelben.

A móló szélén álltak egy vasbak mellett, amelyre vastag kötél csavarodott. Néhány lépésre nyire tőlük halkán locsogott a víz s Riggers csak most nézte meg a leány finoman ívelt száját és csodálkozó zöld szemeit, amelyeknek hamvasszöke, hullámos haj adott vonzó keretet.

Riggers öt éve nem nézett nőre s így alkalmasint ezért nem figyelt arra a könnyű, surranó meszre, amely a raktárak felől ismét felhangzott. Csak akkor pattant fel, amikor hirtelen éles fájdalom nyílt az oldalába s amint odanyúlt, keze éles matrozkes markolatába akadt.

Megtántorodva intett a leánynak.

— Menjen, Miss... siessen... nekem... még... egy kis... dolgom van itt...

A zöld szemek csodálkozva néztek rá.

— Valami baj van...? Hiszen tántorog...

— Semmi... Előfordul néha... amikor sokat hiszom...

— Nem igaz... hiszen maga... vérzik...

Riggers sebére szorított kézzel tántorgott. Minden erejét összeszedve igyekezett erősnek látszani, szemei elé azonban másodpercről-másodpercre sötétebb, sűrűbb köd terült. A leány remülten kapkodott zsebkendő után.

— Miattam történt... Csak Aurcos tehette...

— Akit én leütök... az nem dobál kést az-
nap... — torzult fájdalmas mosolygásra Riggers
ajka — Jim Harper tette... láttam a képét, amikor
menekült... együtt tanultuk... a késdobást...
Soerabajában.

Belekapaszkodott a vasbakba s elutasítónan
intett a leány felé. Szeme előtt egészen megsűrű-
södött a köd s lassan lecsúszott a göröngyös földre
a leány lábai elé.

A Ciklon kivilágított törzse mellől éppen akkor
indult el a part felé a csónak.

NEGYEDIK FEJEZET.

Kísértet a tengeren.

Anthony Riggers valami távoli, különös zűgást hallott. Mint valami exotikus zene, úgy hullámzott feléje a halk, ütemes hang, amely közös forrásból származhatott azzal a fénnel, ami szintén a ködös messzeségből érkezett s fantasztikus gyűrűkben kavargott körülötte egyre fényesebben. Később tejszerű köd fogta körül, amely lassan himbálódzott s időnként különös mértani formákat villantott meg a szeme előtt.

Olyan volt az egész, mint valami varázslat vagy mint a hasis bódulata, amit egészen fiatal korában ismert meg Perzsia partvidékén. Igyekezett legyűrni a varázslatot s megpróbált felugrani.

Csaknem felszisszent a fájdalomtól, ami az oldalába nyilalt s arra hirtelen magához tért. Tárguló szemei előtt egyre tisztábban rajzolódott ki egy hajókabin, amelynek keskeny ágyán feküdt, míg néhány lépésnyire tőle két ember körvonalai imbolyogtak a láz ködfüggőnye mögött. A két arc

eleinte egészen torz volt s egymástól nagy távolságra lebegtek, majd mindinkább megközelítették egymást s egyszerre fiatal leány arcává egyesültek.

Riggers azonnal megismerte; ugyanaz a leány volt, aki leszúrásának pillanatában mellette állott a daresszalami kikötő vasbakja mellett. A gömbölyű kabinablakon nappali fény áradt be, alattuk gép zakatolt s annak dohogásától remegtek a falak. Széles hullámjárás ringatta a hajót s az egyenletes zaj azt is elárulta, hogy valahol a nyílt tengeren járnak.

Amint a sebesült mozdulatát észrevette a leány, azonnal mellette termett.

— Jó reggelt... Már azt hittük, sohasem akag magához térni.

— Hol vagyok és kicsoda ön?...

Riggers csodálkozott azon, hogy a hangja teljesen érthető, bár a pár szó is alaposan kimerítette. A leány üvegpohárban szódát kevert valamivel; munkaközben felelt:

— A Ciklon fedélzetén van s engem Rita Tinnestnek hívnak. A kikötőben még fogalmam sem volt arról, hogy maga daddy új embere.

A férfi agyába lassan tértek vissza az események emlékei. Végigtapogatta testét s megérezte derekán a vastag kötést.

— Phöh... — dörmögte csendesen — alapo-

san elbántak velem. De jól tették; úgy viselkedtem, mint egy városi ficsur.

— Az orvtámadók ellen nincs védekezés. S ha nem avatkozik bele a verekezésbe...

— Ne beszéljünk erről. Merre járunk?...

— Tegnap reggel indultunk el Daresszalamból, Daddy úgy számít, hogy holnap alkonyatra elérjük a roncsot...

— Az ördögbe... En meg innen a kabinból fogom hallgatni a munka zaját?...

— Daddy azt mondja, hogy nem súlyos a seb. Mire az igazi munka megkezdődik, már egészséges lesz.

Az ágy mellé lépett s kissé megemelte a sebesült fejét. Szelíd erőszakkal öntötte Riggers szájába a kesernyés folyadékot.

A bűvár különösen érezte magát; olyanformán, mint valamikor gyermekkorában, amikor az anyja és nővérei álltak betegágya körül. Húsz esztendeje is elmúlt annak, hogy utoljára ilyen gyengéden bántak vele. Szeretett volna pár köszönő szót mondani, de az italban alkalmasint kábítószer lehetett, mert a nyelve mintha megbénult volna s pillái ólomsúllyal neheztedek le.

Mélyen felsóhajtott s egészséges, üdítő álomba merült.

Rita Tinnes lassú lépésekkel kiment a kabinból.

Abe Tinnes felemelkedett a térkép mellől a le-
fette kezéből a sextanst. A szócső fölé hajolt.

— Gépek félerőre... hullámra állunk...

A Ciklon futása meglassúdott. Széles, homha
hullámok suhantak a hajó alatt; szemmel alig lát-
ható vízhegyek, amelyek hullámvölgyekkel vála-
koztak, jeléül annak, hogy tartós jóidő ígérkezik
a Csendes-oceánon, Tinnes előkotorta kurta-
szárú mártózpipáját a imbolygó tengerészlépésekkel
lebaktatott a lépcsőn a fedélzetre.

Vagy nyolcan álltak körülötte kíváncsian és
várakozó képpel. Graddock, a másodkormányos,
Bruns vitorlamester, Petersen, a szabadidős gépész,
na és természetesen a három bűvár: Olivieri,
Scott és Catson. Két matróz egészítette ki a tár-
saságot: Humphrey és a bivalyerejű, alattomos te-
kintetű Pratt, a hajóács.

Tinnes csendesesen végignézett rajtuk.

— Megérkeztünk, fiúk... A roncsnak itt kell
lennie valahol. Bruns, készítesd elő a csónakokat,
Graddock, te átvesszed a kormányt.

A másodkormányos kis csalódással emelte ke-
zét a sapkájához.

— A műszerekkel mi lesz, parancsnok?

— Magam kezelem őket. Humphrey négy em-
berrel a láncokhoz! Petersen, te a jelzőbójákat ké-
szítesd ki. Rajta!...

Az emberek szétszéledtek, csak a három bűvár

maradt állva; az ő munkájuk csak akkor kezdődik, amikor pontosan megállapították a roncsok fekvését.

A Ciklon manővrozni kezdett; Graddock pontosan megállapította a kormánykerék állását s a szélességi fok irányvonalába kormányozta a hajót. Petersen lemérte a mélységet és kidobta az első jelzőbóját. A piros ércgömbből csikorogva szaladt le a horgonylánc, hogy pillanattal később megfeszüljön s az első fix-pontot adja a kutatáshoz.

A hajóroncsok helyének megállapításakor valószínűséggel fel kell szántani a tengert; a hajó hosszú barázdákat von egészen addig, amíg a villamosműszerek azt nem jelzik, hogy a kutatólánc érc-testbe akadt. S valóban, a tengerésznyelv is szántásnak nevezi ezt a munkát.

A fedélzeti feljárónál mozgolódás támadt; Tinnes káromkodva fordult arra. A lépcsőkön Riggers cammogott fel a korlátba kapaszkodva, erőltlenül. Mögötte Rita haladt s amint apját megpillantotta integetni kezdett.

— Nézd csak, daddy... nem bírok a fiúval. Mindenáron itt akar lenni a munka megkezdésekor.

Tinnes végigmérte a bűvárt.

— Megbolondultál?... Felszakad a sebed s kezdheted újra a fekvést.

Anthony Riggers vállat vont.

— Nem hiszem. Igen jó bőröm van. Két éve Borneóban egy tigris simogatott meg s három hét alatt megszöktem a kórházból. Egyébként sem akarok mást, csak nézni a munkát.

Tinnes vállat vont. Riggers leült egy kötélcsomóra s nézte, mint huzakodnak a matrózok a láncsal. Gondosan kerülve Rita szemrehányó tekintetét, cigaretta után kutatott a zsebében. A parancsnokhoz fordult:

— Jó volt az út?... — kérdezte, csakhogy mondjon valamit.

Tinnes arca elkomorodott.

— Ordögöt... — szűrte a szót a fogai között —, a Star of East roncsaihoz nem lehet baj nélkül megérkezni.

Kiköpött és az előfedélzetre ment, ahol páncélkerék éppen víz fölé lendítette a kisebb dereglyét. A leány leült a kötélcsomó másik végére. Komolykodva magyarázni kezdett:

— Daddy az egész úton nagyon haragos — kezdte. — Tudja, a Star of East roncsai babonás hírbé keveredtek, mert amikor alig két hónappal a hajótörés után a biztosítótársaság maga fogott a kiemeléshez, két hajót is tönkretett a vihar ezeken a vizeken. Egyik hajó első búvárja szívszélhűdést kapott a vízben, társát pedig, aki segítségére akart sietni, ópa támadta meg. Fél karját elvitte a fenevad.

— Búvársors...

— Apám is ezt mondja, de a Star of Eastot azóta elnevezték halálroncsnak. A biztosítótársaság negyedáron is szívesen ideadta volna, ha Aureos bele nem avatkozik a dologba.

— Maga miatt...

A leány elnézett a tenger felé, amelyen nagy távolságban néhány szirt körvonalai kékeltek.

— Miattam... — bólintott —, hónapok óta kerülget, de sem én, sem daddy nem állhatjuk. Azért is jöttem el, nehogy lehetőséget adjak újabb támadásokra.

— A tengerészbabona szerint: nő a hajón — szerencsétlenség. Tudja-e?

— Az a baj, hogy daddy is tudja. Tegnapelőtt valami baja támadt a gépnek s közel húsz órába telt, míg kijavították. Daddy szerint miattam támadt a baj. S a babona beteljesülését látja abban is, hogy maga megsebesült.

A nap lefelé hanyatlott az égen s amint elérte a tenger színét, lángolni kezdett, majd percek alatt elmerült a láthatár mögött. Átmenet nélkül szakadt rájuk a fekete trópusi éjszaka.

Tinnes káromkodott, de azért elhatározta, hogy befejezik az előkészületeket s hajnalban hozzákezdenek a kutatáshoz. Kigyulladtak a tengeréslámpák s a sok apró fénypont úgy mozgott a fedélzeten, mint megannyi fénylőszárnyú szent-

Jánosbogár. A három bűvár lassan odasomfordált Rita és Riggers mellé, azután köréjükgyültek a szabadidős matrózok is. Egyikük mesélni kezdett valami kísérteties tengerészhistóriát, azt hallgatták több áhítattal, mint figyelemmel.

A percek egymásután hullottak a tengerbe s a dolgozó matrónépség lámpái is kialudtak. A mesét hallgató tömeg egyre nőtt, végül már csak Tinnes és Graddock maradt a parancsnoki hidon, meg az őrállók a hajó elején.

Sem hold, sem csillagfény nem világított, Olyan fekete volt a tenger, mint a szurok s a hajó csendesen, ringás nélkül pihent a mozdulatlan vízen. Aludt a tenger s mindenki tudta: az égen alacsony gomolygó fellegekből sem lesz sem eső, sem vihar.

Eppen Bruns beszélt, a szikkadtképű, öreg vitorlamester, amikor Pratt hirtelen felfigyelt:

— Hallgassatok csak... valami közeledik a vízen...

Bruns mintha elvágta volna a szavát. elhallgatott. Az arcok elsápadva meredtek egymásra s olyan csend támadt, hogy tisztán hallani lehetett a vitorlamester vén tüdejének ijedt szipolását. Hosszú másodpercekig hallgatóztak bele az éjszakába.

Végül is Humphrey mozdult.

— Nem hallok semmit... — mondta vibráló hangon.

De Pratt erősködött.

— Tisztán hallottam. Mintha kormánylapát alatt locsogott volna a víz...

— Csak nem kísértethajó?...

Lanson, a félvér mondta ki mindnyájuk rejtett gondolatát. Lanson Afrikában nőtt fel, ő volt a legbabonásabb mindnyájuk között.

Ebben a pillanatban megismétlődött a zaj. Most olyan volt, mintha evezők merülnének a vízbe óvatos csapással, majd halk loccsanás következett.

A társaság szétugrott, mintha bomba robbant volna a fedélzeten. Olivieri és Scott a korláthoz léptek és kimeredt szemmel bámultak bele a sötétségbe, amelyben hirtelen halk, inkább csak érezhető ütemes zaj hangzott fel. Pratt a parancsnoki híd felé szaladt. Pillanat múlva felhangzott remegő, fojtott hangja.

— Captain... captain... kísértethajó jár a vizen...

— Menj a fenébe...

Tinnes hangja mogorva volt, de azért perचे sem telt, hirtelen felvillantak a Ciklon reflektorai. A két sugárvilág kutatva járt körül a vizen, de csak feketén fénylő víztükröt mutatott. Igaz, hogy

abban a másodpercben elhallgatott a zaj is és
süket némaság vette körül őket.

Rita ijedten húzódott közelebb Riggershez.

— Maga hisz a kísértetekben, Mr. Riggers?...

A bűvár vállat vont.

— A sidney-i kikötőben egyszer fogtam egyet.
A naszádon mászkált az élelmiszerraktár mellett.
Az orvosok két napig foltozták a találkozásunk
után.

A reflektorfény kialudt s alig néhány per-
mulva megint felhangzott a titokzatos zaj. Most
már úgy látszik, Tinnés is meghallotta, mert
hangja végigharsant a fedélzeten.

— Humphrey, öt emberrel a csónakhoz. Né-
zetek körül a vizen...

A matróz elsápadva mozdult. Nem mert nyil-
tan ellenszegülni a parancsnak, de látszott rajta,
hogy az éjszakai csónakázásnál szívesebben ki-
huzatná néhány fogát. Morgott.

— Öregapám se hallott ilyet. A kísértethajó
úgyis láthatatlan. Csak a szellemnek haragját
szabadítjuk magunkra s majd a mienk lesz, amit
kapunk tőlük.

Csikorogva szaladt le a kötél a csigákon s a
csónak hangos csattanással ért vizet. Ugyanabban
a pillanatban ismét felvillantak a reflektorok a
nyílegyenesen előretűztek. A matrózok kezében

meglendültek az evezők, de a zaj akkor már régen elhallgatott.

Váratlanul még egy csobbanás hangzott, azután csak az evezők merülését lehetett hallani. A reflektor fénye ismét körüljárt, de leginkább csak felszálló párába ütközött.

Humphrey csónakja hamarosan visszatért. A matrózok szürke arccal másztak a fedélzetre s Humphrey esküdözött, hogy a reflektor fénye mellett pillanatra felvillant előttük a kísértethajó útját jelző hullámcsik. Északnak irányult, egyenesen a zátonyok felé. Ami ugyancsak azt bizonyítja, hogy kísértethajó járt körülöttük; épeszű tengerész hogyan is merne éjszaka nekirohanni a zátonynak?...

Ezen az éjszakán keveset aludtak a Ciklon matrózai.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Dráma a tenger alatt.

Thames gondoskodott arról, hogy a matrózok ne sokat tárgyalhassák egymás között az éjszakai eseményeket. Másnap hajnalban, alig félórával napkelte után végigcsendült a fedélzeten az ebresztő gongszó s a captain parancsai úgy csattogtak, mint a záporosó. A keresőláncot leeresztették és megkezdődött a munka első fejezete, a „szántás”.

Riggerst sem hagyta nyugodni saját türelmetlensége. Oldala még átkozottul sajgott, a járás is nehezebbre esett, étvágva azonban visszatért a Riggers tudta, hogy ez a gyógyulás legbiztosabb jele. Felöltözött és felvándorolt a fedélzetre.

Mire felért, a Ciklon már elindult a bója mellől s a csónak nehézkes evezőcsapásokkal cipelte a keresőláncot. A három bűvár a sisakok rézcsapjainak tisztogatásával foglalkozott.

Riggers felkapaszkodott a parancsnoki hídra,

— Good morning, Mr. Tinnes. Remélem, jól aludt a kísértetkaland után.

A parancsnok a pipáját szortyogtatta.

— Hm... láttál-e már olyan kísértetet, amelyik olajfoltot hagy a vizen?...

A bűvár meghökkenve nézett a tengerre.

— Olajfoltot?...

— Már elhagytuk — legyintett Tinnes. — A bójától párszáz méternyire azonban tisztán látam az olaj csillogását hajnalban.

— Lehetetlen. Ha gőzös vagy motorcsónak járt volna itt, okvetlenül hallanunk kellett volna.

— Ennyit én is tudok. Az olajfolt azonban olajfolt marad akkor is, ha nem látjuk az okát...

— Lehetségesnek tartja, captain, hogy más valaki belekontárkodna a dolgunkba?...

Tinnes vállat vont.

— Az óceánon vagyunk...

Sípjába fújt a néhány utasítást adott a kormányosnak. A Ciklon keskeny ívben megfordult s a horgonytvető csónak másik oldalára került. Kis idő múlva a gépek ismét dolgozni kezdtek s a hajó megindult visszafelé.

Riggers leballagott a lépcsőkön, hogy megkeresse tegnapi helyét, a kötélcsomót. A parancsnoki hid alatt, a felső raktár mellvédjénél néhány ember suttogott. Ijedten szétugrottak a közeledő

lépések zajára. Riggers megismerte Pratt forradá-
sos, sötétekintetű arcát.

Elgondolkozva ült le a kötélcsomóra.

A nap már magasra hágott az égen s a meleg
percről percre nőtt. A vízről eltűntek a pára-
rongyok s a ragyogó világosságban most tisztán
látszottak a távoli zátonyok.

Riggers megerőltette a szemét. Nem volt biz-
tos a dolgában, de úgy tűnt fel előtte, mintha az
alacsony zátonyok fölött könnyű füst szennyezné
az ég kékjét. Arra gondolt, hogy nem ártana
mészrelátón keresztül jobban meggyőződést sze-
rezni az ügyről, de a feljárónál Rita alakja jelent
meg s erre megfélekedezett a zátonyokról.

*

Tinnes a jelzőkészülék fölé hajolt. Az elektro-
mos inga tűje, amely eddig lustán pihent a nullás
számjegy fölött, megmozdult. Lassan remegni kez-
dett, majd hirtelen kilendült s egyre gyorsabban
táncolni kezdett az üveglap alatt.

A parancsnok a szócsőhöz hajolt.

— Leállni... Bruns, a horgonyhoz... bóját
készenlébe...

A Ciklon teste lebegve megállt. Tinnes keze
felemelkedett, majd erőyes mozdulattal intett.

A horgony láncá éles csikorgással kigyózott
elő a kamrából s az ormóttan vasmacska lassan

eltűnt a víz mélyében. Bruns kezét sapkájához emelve jelentett.

— Vízmélység huszonkét öl, captain...

— All right... Olivieri...

— Itt vagyok... — ugrott előre a kis olasz.

— Leszállsz és megállapítod a roncs fekvését.

Ha nem sok az iszap, igyekezz megkeresni az aranykamrát is. Először az ötezer fontot kellene felhozni.

A bűvár vidáman rikkantott: ha a gazda rábizza az arany kiemelését, legalább kétszer annyit keres, mint a többi. Vigyorogva mászott le a dereglyébe, amelynek ölében már ott csillogott a bűváröltözöt a légpumpa kettős fogantyúja mellett.

Riggers nagyokat fujva nézte az előkészületeket. Olivieri után Scott is lement a dereglyébe, majd Bruns, a másodkormányos és még néhány matróz következett.

A kis olasz beöltözött s mielőtt sisakjának üveglapját becsavarták volna, vidáman felintett a fedélzere.

— Good luck... a rivederci...

Két matróz nekiesett a légpumpának, a dereglye oldalára felerősítették a nyolcfokos lépcsőt s izmos kezek felsegítették rá az olaszt. Olivieri még egyszer felintett keztyüs kezével, azután lassan elmerült. A fedélzetről is lehetett látni, hogy tíz-tizenöt méter mélységben bekapcsolja a kézi.

reflektort. Azután már csak a víz gyöngyözőtt fölötte.

A leszállás eltartott félóra hosszát s addig jó hetven méter légső szaladt le az orsóról; a víz alatt alkalmasint áramlás lehetett, amely messze vitte a bűvart.

Graddock valósággal rátapadt a telefonra, de óvakodott attól, hogy fölöslegesen beszéltesse Olivierit. A bűvárnak, különösen leszállásnál kimélnie kell az erejét. Éppen eléggé igénybeveszi fizikumát a megváltozó nyomáshoz való alkalmazkodás.

Egy óra is eltelt, amíg Olivieri jelentkezett.

— Negyvenhét méter mélységben vagyok, de a fenék egyre lejt. Áramlás van, ami elsodort, gyalogolnom kell a roncs felé. Leszállás közben tisztán láttam az eltört árbocrudat...

Hosszabb szünet következett. Tinnes nem birta türelemmel a parancsnoki hídon. Rövidesen ő is lemászott a dereglyébe s Riggers táncolni szeretett volna türelmetlenségében. Olivieri útjának eredményétől igen sok függött. Előfordul, hogy a roncs fekvése igen megnehezíti a rakományhoz való hozzáférést. Ilyenkor a bűvárok munkája hetekig abból áll, hogy felbontják a hajó oldalát ott, ahol éppen lehet.

Negyedóra múlva ismét felhangzott a bűvár hangja a telefonban:

— A mélység ötvenhárom méter. Homokos,

alig eliszaposodott talajon járok s a roncs itt van előttem. Félméteres homok alatt mindenütt cinrudak hevernek. A hajó törzse alighanem kettétört s a rakomány a vízbe szóródott. De azért jó roncsnak látszik. Megpróbálok felmenni a fedélzetre. Az aranykamra nem lehet messze.

Olivieri elhallgatott, Graddock pedig aggodalmas pillantásokkal méregette a nyomásmutatót. Ötvenhárom méter mélység már nem gyermekjáték; a bűvárnak minden mozdulatára vigyázni kell különösen ha a hajó fedélzetének csúszós, mozszatokkal telenőtt deszkáin járkál.

Néhány perc múlva Olivieri még egyszer megszólalt:

— Sikerült feljutnom a fedélzetre. Megugratam néhány polipot, a legöregebb szörnyen haragudott. Már látom a parancsnoki fülke ajtaját. Félig nyitva van...

Graddock félhangon ismételte a szöveget Tinnesnek, majd hirtelen halálsápadtra változott arcával elkapta fejét a kagylótól. Olivieri halálosan rémült, az észvesztéssel határos sikolyát hallotta meg. Azután ehallgatott a telefon, mintha kettévágták volna, de megrándult a biztonsági kötél egyszer, kétszer, háromszor... Bűvárnak ez a halálos veszélyt jelenti.

Tinnes az emelőgéphez ugrott.

— Felhúzni... — ordította rekedten. — Felhúzni, de lassan...

Erre azonban már nem került sor. Az addig feszesen tartott kötél hirtelen engedett, jelül annak, hogy a bűvár elzárta sisakján a légcsapot a levegővel telítődő ruhájában mint a buborék száll a felszín felé.

Graddock arca hamuszürkére sápadt.

— Megőrült ez a fiú?... Kész öngyilkosság, amit csinál...

Tinnes nem felelt. Kimeredt szemmel bámulta a vizet, amelynek kavargásában színtelen légbuborékok kergetőztek.

A sötétzöld mélységből néhány perc múlva alaktalan tömeg bontakozott ki. Lassan emelkedett felfelé s később már látni lehetett a rézsisak csilllogását. A felfujt bűvárruha azonban aggasztóan mozdulatlanul lebegett a vízben.

A matrózok az evezők után kaptak.

Még néhány másodperc, azután Olivieri egészen a víz színére emelkedett. Tinnes maga volt az első, aki megragadta a mozdulatlan tömeget s a matrózok segítségével a csónakba emelte.

Hangja végigharsant a víz fölött:

— A légsűrítőbe... gyorsan... talán még lehet rajta segíteni.

A sisak üvegablakán keresztül halálosan sápadt, mozdulatlanná ernyedő arcot pillantottak

meg. Csak szempillájának remegése bizonyította, hogy még nem szállt el belőle a lélek.

Ahány kéz volt a Ciklon fedélzetén, valamennyi segített átemelni a korláton a szerencsétlent. Futva indultak meg vele a légkamra felé. Mielőtt az ajtó bezárult volna mögötte, Graddock ügyes ütéssel betörte a sisak ablakát. De amikor visszafordult, reménytelenül intett.

— Vége... már nem dobogott a szíve sem...

Valamennyien tudták, hogy Graddock jóslása beteljesedik. A légkamra amolyan utolsó próbálkozás a szerencsétlenül járt bűvárok érdekében, de amilyen hasznos, olyan ritkán jár eredménnyel, különösen ha gyors felemelkedés következtében beálló szélhűdésről van szó.

A bűvár vérében ugyanis, különösen nagy mélységben, apró légbuborékok képződnek; gyors légnyomáscsökkenés esetén ezek a buborékok szív-szélhűdést okoznak. Ez az oka annak, hogy a bűvár felszállása néha órákig is eltart; a szervezetet hozzá kell szoktatni a csökkent légnyomáshoz. A nyomáskülönbség ellensúlyozása volna a légkamra feladata; s nem is volna semmi hiba, ha a gyorsan emelkedő bűvár rendszerint ki nem szenvedne még a légkamrába szállítás előtt.

De hiszen a szív-szélhűdés veszélyével Oliverinek is számolnia kellett, amikor elzárta sisakjának légcsapját s megkezdte a halálos felemelkedést.

Vajjon mit láthatott a mélységben, hogy inkább vállalta a biztos halál kockázatát, semhogy lassan, de biztonságosan emelkedjen a felszínre?...

Ez a kérdés látszott valamennyiük arcán, amikor Graddock megnyitotta a légkamra ajtaját és csendesen keresztet vetett a halott bajtárs mellett. Csak Pratt morgott babonás félelemmel.

— Akárki akármit mond, én ismertem Olivierit. Semmiféle szörnyetegtől nem ijedhetett meg ennyire. Holtbiztos, hogy kísértetek ölték meg a halálroncs fedélzetén...

Senki sem felelt neki s így szónoklata egyszerűen mind halotti beszéd is lehetett az olasz bűvár holtteste felett.

HATODIK FEJEZET.

A titok megsűrűsödik.

Olivieri holttestét még délelőtt zsákba varrták és eltemették a tengerben. Az eset után két-három napig szó sem lehetett újabb leszállásról. A cápák ugyanis messziről megérzik a leggondosabban bevarrt holttest szagát is és rendszerint megjelennek a temetés színhelyén. Napokba tart, míg eltávoznak.

A Ciklon fedélzetén különben ettől függetlenül is megromlott a hangulat. A légénység suttogott mindenféle kitalált történetekkel ijesztgette egymást, a két bűvár pedig vértelen arccal, szótlann lézengett egész nap. Legjobban talán Ritát viselte meg az eset. A leány órákon keresztül könyörgött apjának, hogy hagyjanak fel a kutatással és inkább engedjék veszi a Star of Eastbe fektetett pénzt.

Tinnes is komor volt és szótlán. A szolgálatteljesítését teljesen Graddockra bízta, ő maga kabinjába vonult és alig mutatkozott.

Ilyen körülmények között még Anthony Riggers volt a leghiggadtabb. Tisztán látta, hogy

legénység hangulata óráról-órára romlik s fogait csikorgatta kinjában, amikor azt is tudomásul kellett vennie, hogy Tinnes ezzel semmit sem törődik. Legszívesebben maga vállalkozott volna rá, hogy a cápaveszedelem ellenére mélybe száll utánanézni a kísértethistóriának, de még sokkal gyengébb volt, semhogy a kockázatos út fáradalmaival elviselhette volna.

A parancsnok a harmadik nap estéjén összehívta a legénységet. Hangja ismét keményen, a régi elszántsággal csengett.

— Boys, nem rostokolhatunk tovább tétlenül. Holnap hajnalban ismét megkezdjük a munkát.

Halk morgás volt a válasz. Az emberek arca kevés jóval biztatott. Végül is Prati kirukkolt a társaság aggodalmaival.

— Maga parancsol, gazda, tudjuk. De lássa, a kísértetek egy embert már megöltek közülünk. Nem lenne okosabb visszafordulni?

Tinnes felkapta a fejét:

— Amíg a kezemet mozdítani tudom, egy tapodtat sem megyünk innen. Láttam, hogy suttogtok, nem törődtem vele; de jól jegyezzétek meg, hogy amelyiket engedetlenségen kapom, az megismerkedik az árbocrúddal.

Csend támadt. A parancsnok Catsonhoz fordult:

— Holnap reggel te szállsz le, Catson. Megértetted?

A bűvár hosszú percekig hallgatott. Végül lassan, minden szótagot külön hangsúlyozva felelt.

— Megértettem, amit mondott, Mr. Tinnes. De nem szállok le. Sem holnap, sem holnapután. El volt a halálroncsból. Tegyen ki a legközelebbi kötőben és tartsa meg az eddig megszolgált remet is...

Tinnes a másik bűvárhoz fordult:

— Hát te, Scott?... Te is vénasszony lettél.

— A halál árnyékában mindnyájan megjünk, Mr. Tinnes — vont vállat Scott. — Leszállok, de csak akkor, ha valaki előttem elevenen feljön a roncsból.

— All right... — bólintott Tinnes habozás nélkül. — Tíz éve, hogy kiöregedtem a bűvárakból, de azért szívesen megmutatom nektek, hogy nincs mitől félni. Holnap reggel én fogok elsőnek leszállni.

Riggers felemelte a kezét.

— Talán majd inkább én, captain... — kezdte, Tinnes azonban olyan szemekkel nézett rá, hogy elhallgatott.

— Rád szükség lesz a munkánál — mondta barátságtalanul. — Magam fogom felhozni az első zinkrudat és punktum. Amelyik azonban tovább

Megér-

il las-

elt

es. De

Elég

bi kl-

lt bē-

tél?

megije-

leszál-

en fel-

abozás

tüvár-

ektek,

fogók

... —

tt rá,

ondta

z első

ovább

és ijesztgeti a többit, az az öklömnél szalad, tratt, hallod-e?

Megfordult, s mint aki jól végezte dolgát, be- ment a parancsnoki fülkébe.

Ismét leszállt az éjszaka ugyanolyan feketén a korán, mint a legelső alkalommal.

Riggers nem tudott nyugodni kabinjában, tisztában volt azzal, hogy Tinnes másnapi leszállása határos az öngyilkossággal. Ötven éven felüli szervezet már nem bírja el a mély vizet; különö- sen nem Tinnes, akinek halk, asztmatikus köhé- selesét néha egész délután hallani lehetett. Rá-adásul a fedélzet sem tudott elcsendesedni; lépé- sek surrantak a feje fölött, mintha a legénység lészúlna valamire. Éppen megindult az ajtó felé, hogy kissé megnézzze a nyugtalanság okát, amikor kopogtattak.

Catson lépett be feldult, halálsápadt arccal.

— Még mindig azt mondog, hogy kísértetekről beszélni ostobaság...? — kérdezte felindulva.

Riggers végimérte.

— Ostobaság s főleg férfiatlan asszonyi dolog.

— Akkor hát menj fel a fedélzetre. Ne félj, nem egyedül leszel. Legalább nem mondhatod ró-unk, hogy valamennyien képzelődünk.

Riggers nem felelt. Szótlanul indult meg felé a lépcsőn. Különös kép fogadta.

A korlát mellett, mereven egyirányba bá-

mulva ott állt a legénység legnagyobb része. Arcukon riadt rémület tükröződött s a halálos némaságot csak néha szakította meg egy-egy reszkető sóhaj.

A víz felől, valahonnan nagyon messziről hangok hallatszottak. Mélyhangú férfikórus, énekelt valami panaszos, elnyújtott dallamot s hozzá láncsörgés hallatszott néha, meg fáradt evező csapások. Olyan kísérteties, olyan hideglelőse szomorú volt a dal, hogy Riggers is ökénytelenül összehorzadt.

Catson sápadt diadallal állt meg mellette.

— Hallod...? Ez is vénasszony dolog...?

Riggers homloka összeráncolódott.

— Nem. Ez nem vénasszony dolog, hanem körmönfont, aljas csalás. Ha ugyan nem benszülő hajó úszik a közelünkben.

A parancsnoki hídhoz ment és felszól.

— Ohé, Graddock... hallgatja ezt a csinoszerenádot?

— Hallgatom. Mit akar?

— Gyujtassa fel a reflektort és minél nagyobb zajjal indítson el egy csónakot. Lefogadom, hogy megszöknek a gazfickók.

Percbe sem telt, a reflektor kigyulladt s végigszántotta a vizet. A hajó körül azonban sünpára úszott, nem lehetett látni semmit. Riggers dühösen morgott.

— Jó időt választottak ki a bifangok. A víz kilométerekre elviszi a leggyöngébb hangot is, nem kell félniök, hogy rájuk törünk.

Graddock nem felelt. Látszott az arcán, hogy hisz is, meg nem is Riggers szavaiban. Minden esetre parancsot adott ki a kisebb csónak elindítására, de még mielőtt a lombán mozgó legénység elfoglalta volna helyét az evezőpadok mellett, a zaj megszűnt.

Pratt az órájára tekintett.

— Persze — mondta a világ legtermészetesebb hangján. — Két óra van, a harmadik őrségváltás ideje. A kísérteteknek ilyenkor kell bevonulni a pokolba.

Megfordult és elment. Riggers bosszankodva bámult utána s leült megszokott helyére, a kötél-csomóra.

A fedélzet lassan elcsendesedett. A parancsnoki hídon Graddock is eloltotta a műszerasztal kis lámpáját; alkalmasint ledőlt aludni. Riggers az éjszakát bámulta. A kísértethistóriát már régen elfeledte s gondolatai Rita Tinnes körül csapongtak, amikor a hajó orrában kósza fényt pillantott meg.

A fény kékes lánggal világított, majd elaludt és ismét felvillant a horganykamra nyílása fölött.

A buvár halk káromkodást fojtott el. Hát már ideáig merészkednének a szemfényvesztők...?

Ovatosan felállt és zajtalan lépésekkel meg-

indult a hajó orra felé. Pillanat múlva halk zizegést hallott, majd a forrasztás jellegzetes illata csapta meg. Villámgyors mozdulattal fejrántotta a horgonykamra ajtaját.

A jórészt felcsavart lánc másfélöles hengers mellett meggörnyedt férfi állott. Kezében forrasztó lámpa villogott s szemén a sötét védőburok ijesztő vonást kölesönzött arcának.

Riggers azonnal megismerte. Hangja nyersen csattant.

— Fel a kezekkel, Pratt...!

A hajóács rémülten fordult hátra. Riggers behúzta maga mögött az ajtót.

— Mit csinálsz itt...?

Pratt égne kemelt kezekkel, de alattomos, kissé görnyedt tartással állt vele szemben. Dacosan felelte.

— A gazda nem akar visszafordulni, mi tehát úgy határoztunk, hogy siettetjük kissé az indulást.

Riggers szeme a földön heverő szerszámokra villant.

— Szét akarod olvasztani a horgonyláncot, mi...?

— Jobb, ha a horgony vész el, mintha mindnyájunkat elpusztítanak a rossz szellemek.

— Ugy... és ha vihar jön...? Mi történik akkor...?

— A szellemjárás nagyobb baj, mint a vihar...

Riggers keze meglendült és ökölbeszorulva el-
csattant a hajóács állán. Igazi Riggers ütés volt:
villámgyors, védhetetlen és csontrepsző erejű.
Pratt szétcsapta karjait a levegőben és hang nélkül
elterült a horgonylánc orsója mellett.

De Riggers maga is összezsugorult.

Az ütés lendületétől olyan fájdalom hasított az
oldalába, hogy azt hitte, elájul. Percekbe telt, amíg
magához tért valamennyire. Akkor felnyalábolta
az eszméletlen hajóácsot és kicipelte a fedélzetre.

Felcammogott a parancsnoki hídra és felkel-
tette Graddockot.

— Pratt szét akarta olvasztani a horgonylán-
cot. Leütöttem egy kicsit, ott fekszik a szellőző-
kürtő mellett. Veresse vasra, csukja be, vagy
akassza fel, bánja a fene.

Lement a betegkabinba, lefeküdt és fejére
húzta a gyapjutakarót. Néhány perc múlva úgy
aludt, mint a bunda.

HETEDIK FEJEZET.

Tinnes leszáll.

Rita bezárkózott kabinjába, letérdelt a falra akasztott kis feszület előtt s imádkozott. A világért sem tudta volna végignézni apja késégbesett elszánt kísérletét — a pénzért, amit ő maga sohasem tudott sem megbecsülni, se szeretni.

Anthony Riggers is embergyilkos hangulatban volt.

Korán reggel megpróbált még egyszer beszélni az öreggel.

Bekopogtatott a parancsnoki kabinba. Tinnes beengedte, de szemvillanása nem sok jót ígért.

— Parancsnok, azért jöttem, gondolja meg még egyszer a dolgot. Elég erős vagyok a leszállásra s nekem mégis csak kisebb kockázat.

— Elég legyen. Én szállok le.

— Érthetetlenül makacs. Miért nem enged engem, a fiatalabbat...?

Tinnes ránézett. Váratlanul csendes hangon felelt.

— Az ördög tudja, mi van odalent, boy...
Nem vagyok babonás, de mégis gondolnom kell valamit. Szóval: én megyek. Az én kötelességem ilyen esetben kikutatni számotokra a terepet.

Félretolta a fiút és szilárd lépésekkel ment a dereglyéig. Percek alatt beöltözött, mielőtt azonban sisakjának üvegét becsavarták volna, magához intette Riggerst.

— Hallgass rám. Ha valami... mégis... történne velem odalent... ne hagyj magára Ritát. Becsületes fickó vagy, tudom, megbízhatok benned...

— Nyugodt lehet, gazda. Ha sor kerül rá, Rita érdekeit az életemnél is jobban megvédem.

— Thanks, boy...

Intett s türelmesen várt, amíg helyére illesztették az üveglakot. A nehéz búvárruhában döcögve lépett ki a dereglye szélére s ijesztő gyorsasággal tűnt el a mélyben.

Riggers a kötélhez ugrott. Visszaparancsolta az embereket s maga állt az orsó mellé. Lassan engedte a kötelet s valósággal megnyugodott, amikor a húzásból érezte, hogy Tinnes feneket ért és megindult a roncs felé.

Akkor a telefon mellé telepedett, de hiába várt jelentkezésre, Tinnes hallgatott. Másfél órába telt, míg megszólalt s Riggers elsápadva hallgatta a gyenge, szaggatott beszédet.

— Nincs semmi baj, fiúk... Most indulok előre

a fedélzeten. Ne féljetelek... bírom a munkát...
csak kicsit szokatlan a nyomás...

Elhallatott, de hamarosan hozzátette.

— Akármilyen történik is, lassan húzzatok... egye
meg a fene, csakugyan rengeteg a polip... meg
csúszik is a deszka... de már itt is van a kabin...

Szava elakadt, mintha kettévágták volna. Rigg-
ers kétségbeesetten meredt a telefonra, amikor
valaki megragadta a karját.

Hátranézett.

Humphrey állt mögötte s kétségbesett mozdul-
lattal mutatott a vízre.

— A kötél... a kötél... — dadogta szeder-
jessé váló ajakkal.

Riggers tekintete odavillant. A végveszélyt
jelző kötél szilaján, megállás nélkül rángatózott.
Riggers az orsóhoz ugrott.

Hatalmasat csavart rajta, hogy Tinnest leg-
alább négy-öt méterrel felemelje a veszélyes hely-
ről. Két perc múlva újabb öt métert emelt, majd
lassan percenként méteres emelkedéssel vontatni
kezdte felfelé a bűvárruhát.

Nem volt kétségbeesésre hajlamos lény, de
ebben a pillanatban hajítófát sem adott volna Tin-
nes életéért.

Olomlassúsággal cammogtak a percek, míg
végre felbukkant a vízből a rézsisak. Tinnes el-

terült a csónak fenekén, de mozgott. Riggers remegő kezekkel csavarta le az üvegablakot, de amint Tinnes arcába tekintett, ijedten hőkölt vissza.

Feldúlt, halálosan rémült, de értelmetlen arc nézett vissza rá. Kitágult szemgolyói nyugtalanul ugráltak, arca vonaglott a reszketve, eszelősen suttogetta maga elé.

— A roncs... a roncs... halálroncs... jaj nekem...

Feltápáskodott, majd feltünően nyugodt mozdulatokkal lecsatolta magáról a nehéz sisakot. Amikor azonban Riggers keze nyomán megszabadult a tehertől, váratlan fürgeséggel a dereglye szélére lépett, ha Humphrey el nem kapja, a tengerbe veti magát.

Riggers eldobta a sisakot s mindkét kezével megrázta Tinnes vállát.

— Captain... ohé... térjen magához... mi történt önnel...?

Tinnes értelmetlenül nézett vissza rá. Leült egyik evezőpadra, maga elé meredt s úgy suttogetta.

— A roncs... a roncs... halálroncs... jaj nekem...

Humphrey szaporán hányta magára a keresztet, de a többi matróz hamuszínű képén is meglátszott, hogy csak a fegyelem tartja bennük a lelket. Riggers tehetetlenül intett.

— Segítsetek..., vigyünk a hajóra az öreget...

Tinnes apatikusan türte, hogy megszabadítsák a búvárruhától és átemeljék a Ciklon fedélzetére. Graddock, Petersen és az öreg Bruns sereglettek be Tinnes kabinjába, amikor végre piccsére fektették a parancsnokot. Riggers Graddockot megfogta és egyszerűen kitette a szobából.

— Magának most a hídon a helye, Graddock... és figyelmeztetem, nagy baj származhat abból, ha most nem bizonyul elég erélyesnek.

Jól látta, hogy a legénység összegyülekezve suttog a fedélközben, de most nem ért rá törődni velük. Ritát kellett valami módon előkészítenie a csapásra.

Bekopogtatott a leány ajtaján.

Rita nem felelt, hanem megnyitotta az ajtót. Valószínűleg apját várhatta, mert csalódottan nézett a férfire.

— Daddy...? Mi történt Daddyvel...?

— El... — sietett megnyugtadni Riggers — a nagy nyomástól azonban rosszul lett egy kicsit.

— Hála Istennek... — könnyesedett meg Rita szeme — hol van...?

— A parancsnoki kajütben...

Sietve átvágtak a középfedélzeten. Riggers a kabin előtt megfogta a leány karját.

— Nem szabad megijednie, Rita, ha édesapja kissé furcsán viselkedik. Valami szörnyű dolgot

láthatott lent, de reméljük, hamarosan jobban lesz... — mondta bizonytalan hangon.

A leány rémülten tekintett rá.

— Beszéljen kérem... Mi történt?...

Riggers megrázta a fejét.

— Nem tudom.... Egyelőre még semmit sem tudok... de hamarosan kiderítem a roncs titkát, ha addig élek is...

Sarkonfordult és megindult az összebujva suttogó matrózok felé. Láttá, hogy az arcok nem sok jót ígérnek, tehát óvatosságból kinyitotta revolverének biztosítékát.

— Humphrey és a többiek — dereglyébe, Leszállók...

Scott csodálkozva nézett rá.

— Megörültél?...

— Ellenkezőleg. Rajta, fiúk, mozogjatok...

Az emberek azonban kevés kedvet éreztek az újabb kísérletre. Humphrey szeme dacosan villant a bűvárra.

— Szeretném tudni, milyen jogon parancsolgatsz. Mi úgy határoztunk, hogy visszafordítjuk a hajót.

Riggers elővette revolverét.

— Ha éppen tudni akarjátok, az erősebb jogán parancsolok. S ha tüstént nem lódultok a dereglyébe, meglátjátok, hogy nem szoktam tréfálni.

Az emberek morogva húzódtak a dereglye felé.

Riggers pedig a parancsnoki hídra ment, ahol Graddock mellett megtalálta Petersent, a svédet is. Megkönnyebülve fordult Petersenhez.

— Szükségem van magára, Petersen. De hozza magával a revolverét is és úgy ügyeljen, hogy az életem a maga erélyességén fog múlni.

Graddock elsápadva nézett a dereglye felé.

— Csak nem akar leszállni?...

— Sőt... Éppen azt akarok. Már megpuhítottam a matrózokat. Magára azért van szükségem, hogy ha kell, revolverrel is a légpumpa mellett tartsa őket. Nem szeretnék megfulladni, mint valami macska.

Petersen szó nélkül megindult a mellvéd felé. Utközben kezét nyújtott a férfinék.

— Derék ember maga, Riggers. De ha már leszáll, legalább vízipisztolyt vigyen magával. Ki tudja, mi van a roncs fedélzetén...

Riggers elfintorította az arcát. A vízipisztoly kiskaliberű torpedólanszirozó-féle, amelyben a robbanóanyagot sűrített levegő, a golyót pedig víz helyettesíti. Ha nagyobb távolságból nem, közletről feltétlenül haláltűző fegyver, a bűvárok még sem nagyon lelkesednek érte, mert a cipélése meglehetősen nehézkesé teszi a mozgást. De ebben az esetben csakugyan indokoltnak látszott az elővigyázat. Riggers szó nélkül átvette az ólommal bélelt csövet.

NYOLCADIK FEJEZET

A Star of East tika.

A dereglyében vagy nyolcan álltak sötét, semmi jóval nem biztató tekintettel. Petersen megállt a korlát mellett és elővette revolverét.

— Humphrey, Jack és McHill, ti maradtok. A többiek feltakarodni, de gyorsan. S jól jegyez-
zések meg: ha valamelyiknek eszébe jutna erre-
felé közeledni, felszólítás nélkül golyót kap.

A derék svéd arcán látszott, hogy nem tréfál. Riggersnek tagadhatatlanul jól esett az a tudat, hogy Petersenben megbízható, hű barátot talált. Sietve öltötte magára a bűvárruhát. A három matróz engedelmesen segített neki. Később Humphrey a kötél, a két másik fickó pedig a lég-
pumpa mellé telepedett. Petersen jó távol vitte tőlük a telefont és jelentős mozdulattal maga mellé helyezte a revolverét.

Riggers becsavarta sisakjának üvegét és a dereglye szélére lépett. Gondosan kipróbáltak minden szelepet. A bűvár még egyszer végigtekintett

a nyugodt, hullámtalan vízen, azután megindult lefelé a nyolc lépcsőfokon. Szívdobogás nélkül, erős elszántsággal lépett le az utolsó lépcsőfokról a fekete gemmibe. Csendesen lebegett s szabályszerűen csavarodott utána a légcső, meg a mentőkötél.

Magában a percekét számolgatta s néha a sisak felső felére szerelt légnyomásmérő mutatóját figyelte. Huszonöt, harminc, majd harmincöt métert mutatott. Felvillantotta a mellére szerelt reflektor fényét s a mélység egyszerre megelevenedett körülötte. Dülledtszemű halak bámultak rá csodálkozva, egy polip menekült ijedten s egy apró heringcsapat a fénytől megszádulva bomlani kezdett a sisakja körül. Szétcsapott közöttük a karjával és körüljártatta a fényt.

Elismeréssel állapította meg, hogy a reflektor valóban elsőrangú gyártmány: nyolc-tíz méternyire élesen világított, de még húsz méteres körzetben is teremtett annyi fényt, hogy fel lehetett ismerni mellette a nagyobb tárgyak körvonalait.

Negyven métert mutatott a mélységmérő, amikor megpillantotta a roncs rézsutosan előrenyúló árbocát. Az áramlás balfelé sodorta, nem tehetett ellene semmit. A roncs már eltűnt a reflektor fényköréből, amikor végre talajt ért a lába.

Könnyű, de elég süppedős homokon járt. Néhál korallokat kellett megkerülnie, pár lépéssel távolabb rozsdás vasmacska akadott az útjába. Nem

a Star of Easté volt, inkább valami könnyű vitorlás
pusztulásáról tanúskodott.

Polipok úsztak feléje s egy csodásan szép su-
gárállat lebegett a feje felett. Riggers beszán-
kodva ugratta tovább, nehogy rátelepedjen a
légzőcsőre. A légpumpa szabályosan működött; Pe-
tersen tehát egyelőre még kordában tudta tartani
a legényeit. A bűvár mindenesetre elhatározta,
hogy igyekezni fog.

Messziről eléje tűnt a roncs. A hatalmas
hajótest féloldalra dőlve hevert, fedélzetét vasta-
gon borította a ráarakodott homok. Moszatok, ko-
rallfűzerek lógtak rajta s az egykori szellőzőkür-

**A legjelesebb magyar
és külföldi írók**

**izgalmas, érdekes
regényeit adja**

**100 oldalon
10 fillérért a**

Tarka Regénytár

tők, kabinzugok és más rejtekhelyek polipta-
nyákká váltak.

Riggers felmászott a roncsra és körülvilá-
gított.

Néhány korhadt kötélfoszlány lebegett a
szeme előtt a vízalatti áramlás sodrában; gondo-
san kikerülte és megkereste a lejáratot. Szépen
feküdt, egészen szabadon, alig került volna va-
lami munkába megnyitni az utat az áruraktár
felé.

— Könnyű roncs... — dörmögte Riggers a
arra kellett gondolnia, hogy miért okozott mégis
a kiemelés két tragédiát, még mielőtt munkához
kezdhettek volna.

Végigkúszott a fedélzeten a kapitány egykori
fülkéje felé; ott van valahol a rejtélyes veszede-
lem fészke, az aranykamra. Lámpájának fénye
hirtelen a fedélzeten vágott lyukra esett; meghök-
kenve lépett hátra s bevilágított a nyíláson.

Zinkrudak tűntek a szemébe, amelyeket még
alig takart el a homokréteg; valaki tehát már ku-
tatott a roncsra s nyílást vágott, hogy egyszerre
két bűvár dolgozhasson.

A kísértetjárás ütemes zajára gondolt s hir-
telen melegé lett; lehetséges volna, hogy nem ál-
lati, hanem emberi ellenféllel kell megbirkóznia?...

Elérte a kapitányi fülkét s mellette az arany-

hamrát. Pontosan az volt a helyzet, amit Olivier utolsó jelentése mondott; az ajtó félig nyitva volt s a csendes áramlás sodrában lassan mozgott, mintha belőlről mozgatta volna valaki.

Riggers érezte, hogy elsápad; nem volt babonás, de a hajmeresztő helyzetben nem tudta kivonni magát a kísérteties látvány hatása alól. Megszorította a vizipisztolyt és megállt.

Gondolkozva nézett körül. Közvetlenül az ajtó mellett szellőzőkürt, esonkja meredt felfelé. Gondosan belekötött, hogy az esetleg megbúvó pókokat kiugrassa, azután lefejtette derekáról a magával hozott horgas kötélidarabot. Odaerősítette magát az oszlophoz s miután így gondoskodott arról, hogy kénytelen legyen szembenézni az ismeretlen, titokzatos veszedelemmel, lassan megnyitotta az ajtót.

A kabinban átkozottul sötét volt, még a reflektor fénye is alig méteres körben vibrált. A tetőzetről felborult szék és asztal lógott lefelé lebegve, mást nem lehetett látni.

Riggers összenarapa a száját; nincs más mód, be kell lépnie a kísértetbarlangba. Gyors elhatározással lépett előre. Fényszórójának sugárkévéje nyílegyenesen vágódott előre s hirtelen megvilágította az egész kajlót.

Tisztán látszott a deszkafal egy hatalmas repedése, mellette egy páncélszekrény s közvetlenül

előtte valami, amitől Riggersnek hirtelen valamennyi hajaszála az égnek meredt.

... őt állott; előtte, szembefordulva az ajtóval, ... valami pokolbeli őt a kincsek mellett.

Első gondolata a menekülés vad, ösztönös parancsszava volt; keze már kinyúlt a jelzősinór után, ajka már szétnyílt, hogy a halálos rettegés sikoltását üvöltse bele a telefonba, amikor éveken át önmagába nevelt fegyelme megrakadta a kezét.

Villámgyors mozdulattal tartotta előre a vízipisztolyt és megrántotta a ravszot. A víznyomás ereje a következő pillanatban kilódította a kabin-

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legnagyobb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

ből s a kerekedő hullámozásban semmit sem láthatott. Néhány hal úszott el mellette hátrafordulva, tátott szájjal és megrepedt hólyaggal. Riggers sokért nem adta volna, ha valaki letörli homlokáról a csorgó veritéket abban a pillanatban.

De csakhamar összeszedte magát. Lassan előrelépett s megnyitotta a légnyomástól bezáródott ajtót.

A kísértetbúvárt is odébblokte az erős nyomás, de talpon állt, ugyanúgy, mint az előbb. A kajütben még hullámozó víz megemelte karjait s ez a különös mozgás úgy hatott, mintha az ismeretlen segítségért könyörgött volna.

Riggers lassan legyőzte iszonyodását; ha a bűvár eleven volt, a vizipisztoly lövése feltétlenül végzett vele. Látszott, hogy a gumiruha két helyen is felrepedt s a sisakba is benyomult a víz.

Közelebb lépett s átvilágított a sisak ablakán. Torz, halálos görcsbe merevült, oszlásnak induló arc nézett vissza rá tágranyilt, meredt szemeivel. A vonások azonban ismerősök voltak; nem lehetett kétsége, hogy a bűvár — Jim Harper volt valamikor.

Napok óta halott lehetett s csak nehéz csizmái, meg ruházata tartotta talpon, mintha élne. Viszont nem lehetett csodálni, hogy a páncélszek-

rény halott őrsége halálos rémületbe kergette Olivierit s örületbe Tinnest; Riggers még most is, percekkel a felfedezés után érezte, hogy minden tagjában remeg.

Nekitámaszkodott a falnak, azután mégis csak összeszedte erejét és beleszólt a telefonba:

— Nincs semmi baj, Petersen... megtaláltam a kísértetet. Pihenek egy kicsit, azután megpróbálom felszállítani...

A halott egykedvűen imbolygott, mialatt Riggers megszabadította magát a szellőzőkürtőtől s a kötéllel körülkötötte Jim Harper földi maradványait. Félórás munkába telt, amíg a légső folytatását megtalálta, de hiába rángatta, a huzal nem engedett.

Megpróbálta önmagának rekonstruálni a történeteket.

Kétségtelen, hogy Jim Harper, amikor megszőkött a Ciklon fedélzetéről, valakivel szövetkezett a roncs kirablására. Gyorsabb hajóval megelőzték őket s nekifogtak a munkának. De már az első alkalommal póruljártak; a légső huzala beleakadhatott valamibe, elszakadt s Harper ott maradt megfulladva a kinyitásra szánt páncélszekrény előtt.

De mi az ördögbe akadt bele a huzal?...

Riggers nem az az ember volt, aki elbírja a

megválaszolatlan kérdéseket. Otthagyt a halottat a kezében a légsővel megindult végig a fedélzeten. A huzal magasraemelkedve lebegett a vízben, de azért el lehetett menni mellette. Riggers legnagyobb csodálkozására a légső végét nem találta meg a hajón; le kellett bocsátkoznia a tengerfenékre s vagy húsz lépést gyalogolnia, mire rábukkant a homokba fúródott huzalvégre. Erélyesen megrántotta, a cső azonban nem engedett.

Bosszúsan hajolt közelebb s akkor hirtelen megértett mindent. A készüléknek semmi baja sem volt; a huzal nem szakadt el, hanem a légszivattyúval együtt egyszerűen a tengerbe dobták.

Valaki tehát meggyilkolta Harpert, aljas módon és lelkiismeretlenül, amikor védekezésre még lehetősége sem kínálkozott.

**A legjobb, legolcsóbb,
legtartalmasabb képes rádióhetilap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

De vajjon ki tehette?...

Riggers agyában hirtelen felködlött a kikötői jelenet, amikor Aurcos leütése után kés repült az oldalába. A merénylő Harper volt, az bizonyos; lehet, hogy szövetségben állt Aurcossal s talán a roncs kirablását is közösen határozták el.

Akármint volt, alaposan megbűnhődött hűtlenségeért.

Visszament a fedélzetre s a bűvársisak mellett átvágta késével a légsőhuzalt. Ne kelljen felesleges terhet cipelnie.

Futólag megvizsgálta a páncélszekrényt s miután meggyőződött róla, hogy sértetlen, jelzést adott a felhúzásra.

A derekára kötött kötél pillanat alatt megfeszült s lassan emelkedni kezdett. Harper teste kötéllal megerősítve himbálódzott alatta.

Jó órába telt, míg végre világosodni kezdett fölötte a víz; majd lassan megpillantotta a dereglye fenekének árnyékát. Érezte, hogy kiemelik s félig ájultan dőlt le a csónak fenekén.

Kábulata azonban csak pár percig tartott. Felült és csodálkozva meredt Peterson arcába. A Ciklon eltűnt s vele a két matróz is. A dereglyében csak a svéd és Humphery tartózkodott.

Riggers megdörzsölte a szemét.

— Az ördögbe is... mi történt itt?...

Petersen vállat vont.

— Ha én azt tudnám. Nem mozdulhattam innen maga miatt. Azt hiszem, a matrózok Pratt vezetésével fellázkodtak s hatalmukba kerítették a parancsnoki hidat. Graddockkal nem volt nehéz elbánniok. De akármin volt is, gyorsan, ügyesen és csendben dolgoztak. Még puskalövést sem hallottam, csak annyit vettem észre, hogy baltával elvágják a dereglye tartókötelét. Pratt gúnyosan felém kiáltotta, hogy üdvözli a kísérteteket, azután máris megindult a hajó. Mikor a többiek ezt látták, két matrózom szó nélkül a vízbe ugrott, csak Humphrey maradt velem. Azok ellen sem tehettem semmit, mert mind a kettőnknek elég munkát adott a szivattyú...

Riggers körülnézett. Délkeleten, a zátonyok

**A legtöbbet,
a legérdekesebbet
a Tarka Regénytár
adja csak 10 fillérért
100 oldalon**

közelében könnyű füst opálzott a tenger felett.
Kinyújtotta a kezét.

— Arra haladtak?

— Yes. A zátonyok felé. Ugy látszik, ~~nem~~
mertek visszatérni Daresszalamba.

A buvár cigarettára gyujtott.

— Azt hiszem, értem a dolgot. Később majd
beszélgetünk.

Lefeküdt a csónak aljában azzal a tervvel,
hogy alaposan átgondolja a történeteket. Öt perc
mulva úgy aludt, mint a bunda.

KILENCEDIK FEJEZET.

Riggers munkába lép.

• Aurcos fekete szeme megvillant.

— Szóval minden a legnagyobb rendben.

Pratt vigyorgott.

— All right, de azért voltak meleg pillanatok. Amikor az öreget meg a lányát lefogtuk, mind a kettő úgy védekezett, mint valami oroszlán.

A portugál a rumosüveg után nyult.

— Az a fontos, hogy a legénységnek örökre elment a kedve a Star of East roncsaitól.

A hajóács felállt. Már erősen imbolygott a rumtói, amit alkonyat óta Aurcossal kettesben benyakáltak.

— Ohé, Boss... Nem árulnád el, hogyan csináltad azt a vízalatti titkot? Igazi kísértetet szerztél, vagy mi a szösz?

A portugál cigarettára gyújtott. Ugy felelt félszájjal, kedvetlenül.

— Eredj le és nézd meg magad. Én nem szoktam kifecsegni a titkaimat.

Pratt meghunyászkodva hallgatott. A keskeny laguna felé nézett, amelyben békésen horgonyzott egymás mellett a Ciklon és Aurcos brigge, a Sheitan. A legénység az alacsony, homokos parton tanyázott s gazdájával együtt derekasan fogyasztotta az alkoholt. Itt-ott nóta csendült — még a hajók orrában álló őrszemek is szaporán emelgeték a kulacsot.

Aurcos eldobta félig elszívott cigarettaját.

— A leányt akarom látni...

Pratt megszűkölt szemmel nézett rá.

— Elájult, amikor végre megkööttük. Még horgonyvetéskor is ugyanúgy hevert.

A portugál szeme megvillant. Keze lassú mozdulattal a kése után nyúlt.

Idegen világrészek rejte'leit, izgalmas kalandjait varazsolja az olvasó elé a

Tarka Regénytár

minden kötete. * Mindenütt kapható

— Tedd, amit mondtam!

Pratt elballagott, mint a megvert kutya. Negyedórába sem telt, ismét megjelent a parton. Két ember félig eszméletlenül cipelte utána Rita Tinnezt. A portugál gúnyos udvariassággal lépett eléje.

— Sajnálom, Miss, hogy nem kínálhatom meg helyet. Talán üljön le arra a sziklára. Van egy kis beszélni valónk, amire legutóbb nem akart alkalmat adni...

A leány dacosan felvetette a fejét.

— Semmi beszélőnivalóm magával, Aurcos...

— Nono... az apja életéről van szó...

* Rita rémülten elhallgatott. A portugál gúnyos mosollyal figyelte szavai hatását. Nyegle mozdulattal leült a leány mellé.

— A legénység azt akarja, hogy az öregot etessük meg a cápákkal. Tudja, a lázadást átkozottul szigorúan büntetik s jobb, ha a tanuk örökre elnému'nak. Én azonban tudok egy módot mindkettőjük megmentésére.

— Ha feleségül megyek magához... Mi?...

— Olyan éles esze van, mint a borotva. Pontosan ezt akartam mondani. Elindulunk a Sheitan-nal s meg sem állunk a Delgado torkolatáig. Az már portugál terület, kényelmesen megesküdhetünk. Akkor azután kiemeljük az aranyat s az öreg-

nek is adunk annyi, amiből kényelmesen megélhet valahol jó messzire.

— Hiába beszél, nem tud kényszeríteni... megvárom, amíg kiszabadítanak...

Aurcos arca eltorzult.

— Arra ugyan várhat. Senki sem sejti, hogy a hajón lázadás tört ki.

Felugrott és faképnél hagyta a kétségbeesett leányt. Ritával hosszú ideig nem törődött senki. Órákig ült helyén a szirtes parton s tudta, hogy sorsa megpecsétlődött. A zátonyvilág a legkegyetlenebb rabtartó; nem engedi el áldozatait külső segítség nélkül.

Mozdulatlanul ült s arcán lassan csorgott a könny.

Bealkonyodott s hirtelen rájukzuhant a tró-

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

pusi éjszaka. A parton tivornyázó legénység egyre hangosabb lett. Tüzeket gyújtottak s vad táncban ugrálták körül, mintha a pokol szabadult volna el.

Rita jól látta, hogy Aurcos is közöttük van s talán legsűrűbben emelgeti a poharat. Ugy érezte, hogy a végzet, a kegyetlen, csontkezü halál megindult feléje és feltartóztathatatlanul közeledik.

*

Ejféli is elmúlt, amikor Riggers és társai megpillantották a zátonyok között magasan lobogó tüzeket. Akkor már több, mint tíz órája eveztek s valamennyien halálos fáradtsággal tagjaikban ültek a kemény evezőpadokon. Riggers a szeméhez igazította Petersen távcsővét s elégedetten morgott.

— Ha nem tévedek, tivornyáznak a győzelem örömeire. Meg kell kerülnünk a zátonyt, hogy a másik oldalon észrevétlenül léphessünk partra.

Újult erővel fogtak evezéshez s hamarosan szárazra léptek a szeszélyesalakú sziklák között. Riggers intett.

— A csónakot hagyjátok a vízben, hátha gyorsan kell menekülni. Legjobb, ha melléhevertek és nem törődtek semmivel, míg vissza nem térek.

Mielőtt a másik kettő válaszolhatott volna, eltűnt a sziklák között. Ugy osont előre, olyan zajtalanul és óvatosan, mint a zsákmányra leső tigris a dzsungel szélén.

Félórába sem telt, annyira megközelítette a legszélső tüzet, hogy szabad szemmel is tisztán ki-
vehette a körülötte heverő alakokat. Megismerte
Prattet s nem messze tőle a vitorlamestert. Pratt
hirtelen felkelt s támolyogva megindult a sziklák
között a víz felé. Alkalmasint rosszul lett a sok
italtól és szellőztetni szerette volna a fejét.

Riggers visszahúzódott s mint az árnyék, in-
dult utána.

Pratt szédülő fejjel, dudorászva bandukolt,
amikor Riggers ökle lecsapott rá és belefojtotta a
rémtült sikolyt. Vállára dobta az eszméletlen testet

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legnagyobb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

s alig negyedóra múlva fáradtan dobta földre Humphrey mellett.

— Öntsétek nyakom, mindjárt eszméletre tér...

Petersen bólintott. Felemelte a csónak vízmerőlapátját s számolatlanul zúditotta a hajóács nyaka közé a friss tengervizet.

Pratt cikákolni kezdett, de percek alatt magához tért. Riggers nem sokat teketóriázott vele. Homlokához szorította revolverét.

— Nem tréfálunk, Pratt... vagy beszélés, vagy olyan kisértetet csinálok belőled, hogy Aurcos is a vízbe ugrik előled...

— Honnan a pokolból pottyantak ide...?

— Csakugyan közel jártunk a pokolhoz, de es ne érdekeljen Beszélsz...?

Pratt riadtan pislogott.

— Azt sem tudom, mire kíváncsiak...?

— Hol a gazda...?

— A Ciklon kabinjában.

— Hát Rita...?

— Aurcos partra cipeltette velem. Ott leme valahol a másik oldalon. A kutya sem őrzí. A zátonyról nem lehet megszökni.

— Majd meglátjuk.

Riggers szeme lángolt.

— Petersen...

— Hallom...

— Próbáljatok meg feljutni a hajóra. Nem lesz nehéz, hiszen az egész banda részeg. Akit útközben feltűnés nélkül elesíphetek, kötözzétek meg. Graddockra és a két bűvárra, azt hiszem, számíthatunk. De ha mindenki ellenünk fordul is, meg kell próbálkoznunk a zavarkeltéssel.

— Értem. Nyugodtan megbízhat bennem...

Riggers nem vesztegette tovább az időt. Hatalmas vargabetűt csinált s mindenütt a tengerparton haladva, megkerülte a tüzeket.

Félóra alatt elért arra a helyre, ahol Aurcos és Pratt beszélgettek. Itt már óvatosan kellett haladnia, mert a tüzek egészen közelről világítottak.

Hirtelen fekvő alakot pillantott meg a sziklák között. Azt hitte, valamelyik részeg matróz s aligha törődött volna vele, ha a tűz felől hirtelen támolgó alak nem tűnik fel. Azonnal megismerte: Aurcos volt.

A kalózfőnök már alig állt a lábán, de azért egyenesen a fekvő alakhoz támolgott. Lehuppant mellé és megrázta.

— Ohé Miss... elég volt a lustálkodásból...

Riggers keze ökölbeszorult. A szikla mellől Rita emelkedett fel és halálos rémülettel húzódott hátra az emberbőrbe bujt fenevad elől. Aurcos úgy tett, mintha nem látná a lány ellenkezését. Zavartalanul tovább fecsegett.

— Hajnalra behajózunk, babám... megnézzük, mi lett a harmadik bűvárból, mert az a tengeren maradt... bizony... Petersennel, meg egy matrózzal... Nem szeretném, ha fecsegnének, hát majd elnémitjuk őket. Ha ugyan a kisértet már meg nem tette...

Nevetni kezdett, mint aki jót mulat a saját öncelődésén. Riggers felemelkedett és előresurrant. Amint felállt, szeme Rita ijedt pillantásával találkozott.

Nem jutott idő magyarázatra. Villámgyors mozdulattal vetette magát a részeg alakra. Ujjai vaskapocsként hurkolódtak Aurcos nyaka köré.

A portugál azonban még így részegen is veszedelmes ellenfélnek bizonyult. A támadás lendületétől ugyan hanyattbukott, a következő másodpercben azonban eldörrent a revolvere.

Olvasza az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ár a c s a k

6 fillér

Mindenütt kapható

Riggers erre nem számított. Idő előtti fedeztetés esetén a legcsekélyebb reményük sem lehetett a győzelemre. Agyát elborította a vér s ujjainak egyetlen, hatalmas erejű szorításával szétroppantotta a portugál gégéjét. Undorodva állt fel s átlépve az elnyult testet, megragadta a leány kezét.

— Gyorsan, Rita... a csónak felé talán még menekülhetünk.

A lövés zaja azonban felriasztotta a részeg társaságot. Zűrzavaros kiáltozás kerekedett, fegyverek dörrentek s a Sheitan fedélzetén hirtelen fellobbant egy reflektor fénykévéje.

Riggers fogai megcsikordultak. Megállt. Egy szikla mögé rántotta be a leányt.

— Maradjon itt... drágán fogják megfizetni az életünket.

Néhány matróból álló csapat rohant feléjük; alkalmasint meglátták őket a reflektor felvillanó sugarában. Riggers célzásra emelte revolverét, amikor váratlan dolog történt.

A tulsó, sziklás part felől elnyújtott, panaszos kiáltás hallatszott, amit láncsörgés követett. A részeg zendülők csapata megállt, mintha földre gyökerezett volna a lába. A kiáltás megismétlődött, majd hirtelen fantasztikus rémalak jelent meg a fényező sugarában.

Fejét bűvársisak fedte, kezeit láncok szorították s oly görnyedten járt, mintha mázsás súly nyomná a vállát.

Bugdácsolva haladt s közben pillanatra sem szűnt meg panaszos kiáltozása.

A zendülők közül valaki elordította magát s rohanni kezdett a víz felé. Hatalmas loccsanással ugrott fejest s vad rémülettel tempózott a Sheitan felé. Példája ragadós volt. A tömegben hisztérikus félelem vett erőt; egymásután ugrottak vízbe, mások vaktában lövöldözni kezdtek.

Riggers felismerte a pillanatnyi előnyt. Felugrott s hangja harsogva zúgott át a szirtek között:

— Graddock, Bruns, Scott, Catson... a partra!

A tűz mellől néhány alak ugrott fel és szaladni kezdett feléjük. Arra a kísértet is meggyorsította a

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

gers is kíváncsian nyujtogatta a nyakát. Jó, ha előre tudja az ember, miféle munkára kell szerződnie.

A kikiáltó hangtölcsért vett elő.

— Kilences számú roncs... — kiáltotta rekedten. — A hajó neve Star of East... hétezer tonna... két és fél év óta áll víz alatt Malsom magasságában. Rakománya hatezeröttszáz tonna zink és ötezer font aranyrudakban... ára egyezer font... tessék ajánlani, gentlemen...

Halálos csend támadt. Csak hosszú szünet után szólalt meg egy borízú hang hidegen és elutasítva.

— Gyerünk tovább... a halálroncs a kutyáknak sem kell...

A kikiáltó gúnyos mosollyal nézett le a tömegre.

— Hallják ezt, gentlemen... Aurcos beszél így, a tenger ördöge.

Nevetés támadt, de annak a zaját is túlharogta az előbbi stentori hang.

— Az ördögbe... ezerszáz font...

— Ezerkétszáz...

A meglepetés moraja zúgott végig az udvaron. A második ajánlattevő angol volt: kopott és őszes ember, látszott rajta, hogy alaposan ismeri a tenger minden veszedelmét. Az Aurcosnak neve-

lépéseit s pillanatba sem télt, előttük állt Humphry, Vigyorogva dobta le fejéről a nehéz sisakot:

— Phöh... átkozottul meleg percek voltak... Riggers előrerohant.

— A hajóhoz... gyorsan!

A Ciklon azonban akkor már sötét lámpákkal, elhagyatva meredt bele az éjszakába. Annál hangosabb volt a másik hajó fedélzete. Petersen és Riggers revolverei szaporán tüzeltek s golyóik nyomán sűrűn hullottak az emberek.

Rita sírva szaladt végig a Ciklon fedélzetén:

— Daddy... daddy...

— Nyugalom, miss... apjának semmi baja... de úgy látszik, végigalussza az egész támadást... Petersen állott a legénységi kabin ajtajában.

A Sheitan dohogó gépekkel úszott el mellettük. Riggers elégedetten bocsátotta le revolverét.

— Csak hadd menjenek... néhány rádiogram elintézi őket.

A többiek felé fordult, akik lihegve gyülekeztek a parancsnoki híd körül.

•

Daresszalamban ismét alkonyodott.

A mólón halszag és a rakodásra szánt gyapot nyers és keserű illata szállott. A lebújokban már hangosan szólt a zene s a minaret felől felhangzott a Korán esti szurájának szövege.

Riggers karja Rita Tinnes dereka köré fonódott:

— Meglátja, darling, nem lesz semmi baj. Az orvosok azt mondják, pár hét alatt rendbejön az öreg.

— Bár úgy lenne... — mosolygott rá halványan a leány.

— Úgy lesz... úgy kell lennie, mert nem szeretnék sokáig várni az esküvővel...

Rita nem felelt. Az alvó várost nézte, szülővárosát, ami talán utoljára vette körül fülledt, lapostetejű házaival.

Riggers hangja vidáman és bizakodóan csengett:

— S addig is, amíg Tinnes apó magához tér, elindulunk és felhordjuk a Star of East rakományát. Ezúttal már kísértetek nélkül.

Rita engedelmesen simult hozzá.

A kikötő előtt elbödült valamelyik öreg teherhajó rekedt kürtje.

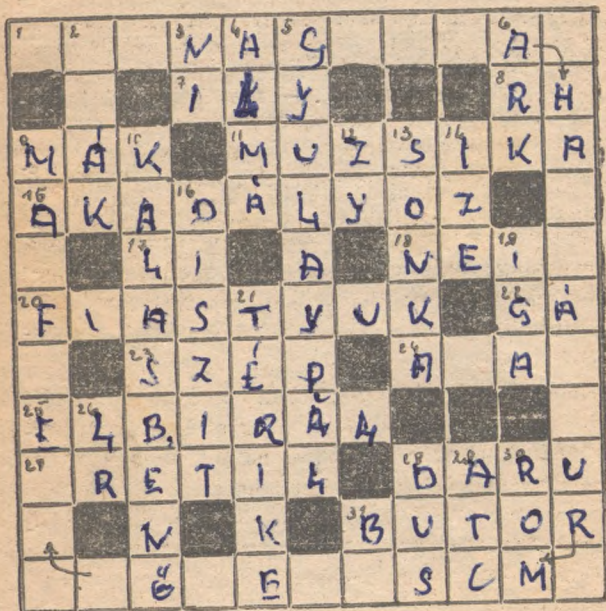
(VEGE.)

MEGJELENIK HETENKÉNT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felolós szerk. és kiadótulajdonos: Báthory-Höftner János dr.
Stadium Rt., Budapest. — Felolós üzemvezető: György Aladár.

Keresztrejtvény

A Tarka Regénytar szerkesztőségének új címe:
Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6— $\frac{1}{2}$ 8 óra
között.

Visszintes sorok: Gyulai Pál ismert versének
végső sorai. 7. I. L. Y. 8. Ruha mássalhangzói.
9. Tészta hintelék. 11. Zene. 15. Meggátol. 17. Kinai
hosszmérték. 18. Nem németül. 20. Csillagkép. 22.
Libahang. 23. Ékezettel: ami érdek nélkül tetszik.
24. Község Pest mellett. 25. Megítél, bírálatot mond
róla. 27. Visszafelé: ürmérték, végén fölös betű.
28. Emelőgép. 31. Berendezés.

Függőleges sorok: 2. Vissza: ostoba. 3. Nilus
eleje. 4. Gyümölcs ék. föl. 5. Híres magyar költő
volt y—i. 6. Ilyen angyal is van. 10. Két szó; az
első: vissza: égési termék, a második: férfinév. 12. Z.
Y. 13. Finom húsétel. 14. Ételnék van. 16. Ékesít. 19.
Járom. 21. Női név becézve. 26. Lóri mássalhangzói.
28. Sűrű, vastag. 29. A. T. C. 30. Összedült épület.
31. Rag.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

I. évtolyam

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.	14. G. Forster: A nékus kincse földjén.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény	15. S. Francis: A vörösa bilincs.
3. G. Forster: A titokzatos S/V.	16. Paul Thomas: Titokzatos natalom.
4. I. Conder: Az álarcos lovas.	17. Komáromy Zs: Fárba a pestissel.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.	18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában.	19. Franz Schulz: Abesszinia poklában.
7. Kondor I.: Egy különös vegrendelet	20. E. Rolph: Az ismeretlen ellentél
8. E. A. Rodriguez: A halgatas naja	21. C. Burton: Jimmy dosszút áll.
9. Ifj. Lázár L.: A pampák ördöge	22. L. Grawe: Élettogytiglan.
10. G. Onwes: Merénylet a taxiban	23. Ifj. Lázár István: Pampák fia
11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában.	24. L. Chiron: Yvonne regénye.
12. Kertész M.: A főnyeremény.	25. Juhász L.: Vissza az életbe.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.	26. C. Green: Titkos szolgálata.

II. évtolyam

1. J. Tempest: Vámpir.	9. A. Croft: A rhaní nyakéke.
2. E. Marteaux: A gilotin árnyékában.	10. T. Simpson: A félelmetes tong.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése	11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
4. Laroux: Marokkói kaland.	12. L. Schaffer: Előre megfontolt szándékkal
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély	13. E. Girdo: Lady Stanley.
6. G. Forster: A sátni temploma	14. A. Rodriguez: Ki a következő?
7. B. Jalc: A titokzatos fakir.	15. E. Thompson: Az elveszett óázis.
8. A. De Zacca: Mumbull, a félszemű.	

16. A. C. Hell: Mandzsúria a kockán.
17. C. Green: A sátán báb-színháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abesszíniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Atkos szenvedély.
21. Alex H. Asch: Az ördög-sziget fantómja.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. K. Frick: Igazolja magát.
24. Lei U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Atkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szecánszon.
32. Arthur Towzend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből.
- pész.
34. O. Wood: Az embercséma.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powel: A sanghaji koldus.
37. A. Retnar: A hétéletű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barcelona.
40. Frantz Schultz: A tigrisarcát ember.
41. O. Weed: Az aranyasó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztés.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az alcazárj máglya.
47. L. Grave: Öt év...
48. F. Beery: A szőke kénmű.
49. Axa Rolf: Sárga veszedelem.
50. E. Beehinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párbaj a levegőben.
52. L. Grave: A mosolygó geng.
53. L. Marleaux: A platinafogó.

III. évfolyam

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girdo: A dél-sark aranya
3. G. Forster: Tom Balley milliói. I.
4. G. Forster: Tom Balley milliói. II.
5. L. Grave: Az utolsó golyóg.
6. N. Thompson: A vágató árnyék.
7. Fred O'Conney: Mexikói rémek.
8. Francis Burke: A félelem völgye.
9. Ernest Beck: A hindu boszszúja.
10. H. Clark: A kísértethajó.
11. James Grand: A bálvány titka.
12. Alexej Balabanoff: A cseka szorgálatában
13. O. Wood: Kína tigrise.
14. Spencer Wals: A fekete macska.
15. P. Hawker: A texasi bandita
16. A. Forest: A fehérköpenyes sátán
17. G. Forster: Szökés az ördög-szigetről.
18. E. Beck: A fekete lovas.
19. C. Norton: Itél a ku-ku-klan.
20. Spencer Wals: A koporsó titka.

21. R. Clark: Kísértet az ős-
erdőben.
22. E. A. Rodriguez: A fekete
sárkány karmaiban.
23. E. Pili. Beyam: Brahma
szent fia.
24. E. Beck: Az új scheriff.
25. E. Thompson: Rémület San-
Franciscóban.
26. Joel Gross: A jégmező
aranya.
27. G. Forster: Merénylő a lég-
hajón.
28. R. Clark: A hamis dollár.
29. Edgar W. Carston: Holly-
wood vámpirja.
30. O. Wood: Bill, a majom-
ember.
31. E. G. Benfors: A lángoló
préri.
32. Alec Forest: Az olajkutak
fantomja.
33. Percival Yold: A piramis
foglya.
34. Ernest Beck: Vadnyugati
párba.
35. Fred Gregori: Lázadás a
Tűzföldön.
36. F. G. Beery: A préri réme.
37. G. Forster: Lynch a vad-
nyugaton.
38. E. A. Rodriguez: A Roma-
novok diadélya.
39. Francis Burke: A halál-
hajó.
40. O. Wood: Sanghaj pokló-
ban.
41. E. Girdő: Az alvilág súly-
lyesztője.
42. O. Wood: Csang Fu Yem
hatalmában.
43. Alec Forest: Az Adeni kém.
44. F. G. Beery: Az elrabolt
Budha.
45. E. Beck: A száguldó bosszú.
46. William Warner: A fej-
vadász.
47. H. Fowler: Az emberarcú
sakál.
48. T. Hilton: Arizona ostora.
49. Ernest Beck: Bill Red, a
Vadnyugat fia.
50. Lewis Gordon: A sár-
kány szeme.
51. G. Lawrence: Kanada
kék csillaga.
52. Ernest Beck: A titok-
zatos árnyék.

IV. évfolyam

1. John Tempest: A holtenger
kísértete.
2. Axa Rolf: Kémek háborúja.
3. E. Thompson: A Colorado
farkasa.
4. Fred Gregory: A titokzatos
búvárhajó.
5. Ernst Beck: Bill Red a préri
párduc.
6. A. Harry Douglas: Fekete
keselyűk.
7. O. Wood: A bagdadi kalifa
kincse.
8. E. Beck: A vágottképpő.
9. E. Hylton: A fekete hajó
kormányosa.
10. Ernest Beck: Az aranyvonat,
Bill Red kalandja.
11. A. Harry Douglas: A fehér
csontok útja.
12. E. Hylton: A hőmezők kin-
cse.
13. G. Lawrence: A bronzarcú
rém.
14. Ernest Beck: A végzet lo-
vasa, Bill Red kalandja.
15. G. Lawrence: A Sárgatenger
kalóza.
16. John Tempest: A mormonok
kincse.
17. Ernst Hylton: Az arany-
mezők kísértete.

18. Jimmy Bronx: A pöröly-
öklő.
19. John Tempest: A láthatat-
lan dervis.
20. P. Thompson: A cubai véreb.
21. E. Hylton: Big Bill az ördög-
lovás.
22. G. Lawrence: A sanghai
pilóta.
23. Ernest Hylton: Az ördög-
sziget császára.
24. A. Harry Douglas: A kilenc-
farkú macska.
25. E. Beck: A vadnyugat vám-
szedője. Bill Red kalandja.
26. Alex H. Ash: A kék gyé-
mánt.
27. L. Cabanos: Mexikói párbaj.
28. I. Cross: A burmai pokol.
29. O. Wood: A piramis titka.
30. G. Lawrence: Az acélkirály.
31. Axa Rolf: Északsarki fej-
vadászok.
32. Ernest Hylton: A fekete
brigád.
33. E. Hylton: A felhőkarcoló
hiénái.
34. O. Wood: A romváros kí-
sértete.
35. G. Beery: Az aranyásó titka.
36. G. Forster: A borzalmak
szigete.
37. Ernest Hylton: Dráma az
északi sarkon.
38. E. Thompson: A mexikói
sátán.
39. Alex H. Ash: A tűzlihom.
40. Fred A. Colley: A halál-
légió.
41. E. Thompson: A Preri fan-
tomja.
42. B. Beinart: A légió élőhalott-
jai.
43. John Tempest: Kalózlöbögő
alatt.
44. E. Hylton: Big Bill az át-
kozottak völgyében.
45. G. Lawrence: Indra szent
zászlója.

Kaphatók a **TARKA REGÉNYTÁR** kiadóhivatalában
Budapest, VIII. ker., József-körút 5. szám. III. emelet.

Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.927.
A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50

Szerkesztőségi és pénztári órák: minden csütörtök-
kőn 1/26—1/28. — A szerkesztő más időpontban még
kivételesen sem fogad. — Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

A Tarka Regénytár

legközelebb megjelenő kötete

Benedek Ernő Felkelők

ősmű aktuális és érdekfeszítő riportregény a Felvidékről.

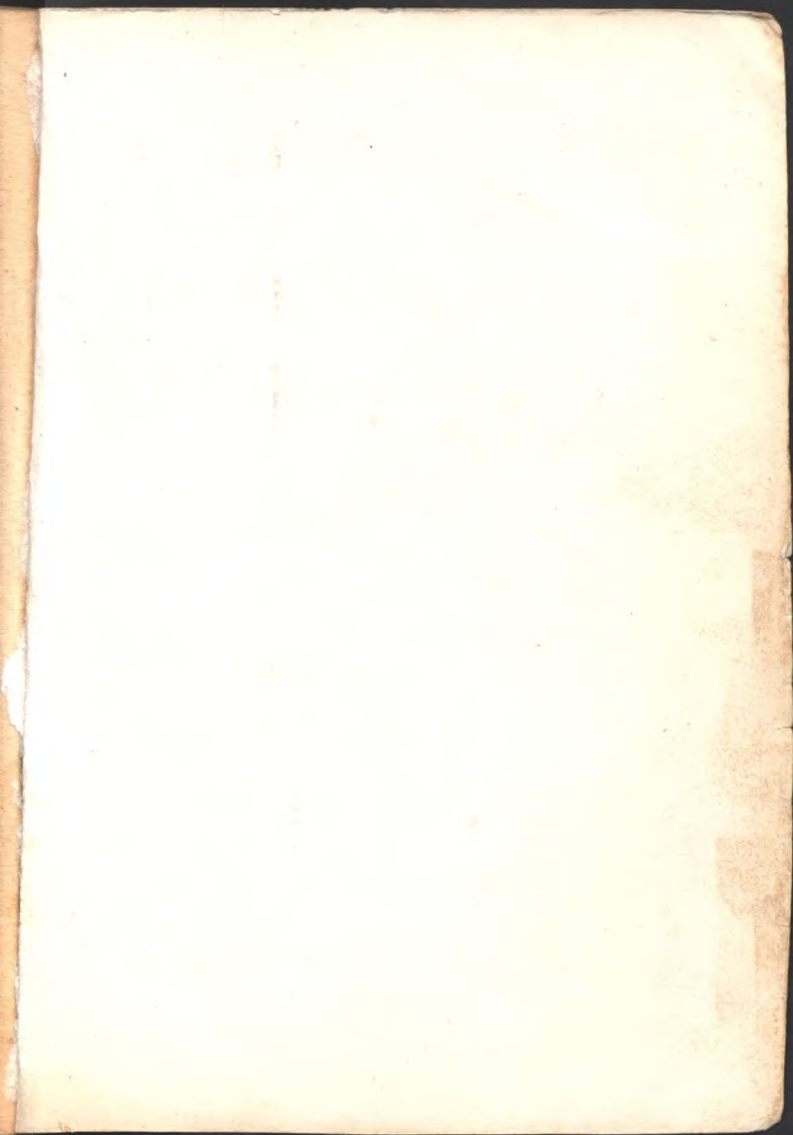
Benedek Ernő, a fiatal magyar írógenerációnak egyik legizmosabb tehetségű tagja, a tárgyilagos szemlélet, de egyúttal a kérielhetetlen igazság hangján szólaltatja meg Ruszinszko és az azóta visszacsatolásra ítélt területek népét új regényében. A cseh sorozások borzalmait, a Felvidék népének megmérhetetlen szenvedése és az erdők, falvak és tanyák fiainak összefüggő megmozdulása tárulnak fel az olvasó előtt minden riportnál izgalmasabb, léletszerűbb formában.

Néhány szökevény magyar nemzetiségű katona sorsát írja le regényében Benedek Ernő; ebben a párszemborsorban azonban benne izzik az egész Felvidék lelke.

Ne felejtse el megrendelni a Tarka Regénytár legközelebbi kötetét, mert előreláthatólag elkapkodják.

— 96 —

**A legiobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható